

DECEMBER 2020 - JANUARI 2021

Informatieblad

Einde van het kerkelijk jaar, begin van de Advent, het wereldgebeuren, doen deze dingen ons nu niet denken aan de laatste en grootste van de dagen, waarop Christus aan de hele mensheid zal openbaren, dat er een heilsplan van God bestaat, waarin de mensheid leeft vanaf haar eerste dag op aarde tot aan die laatste, de jongste dag? Tot dan geldt het woord (*Mt. 13, 30*): “Laat alles – onkruid en tarwe – opgroeien tot de oogst!” Maar op de oogstdag van de heilsgeschiedenis zal het klinken: “Verzamel het onkruid, verzamel de tarwe!”

Wanneer deze dag zal zijn, weten we niet: “Gij kent dag noch uur!” zegt Christus. (*Mt. 24, 36*) “Zelfs de engelen in de hemel niet.” Maar let op de tekenen, zegt Hij. De komst van de zomer merken we ook op! Hij wil dat we altijd waakzaam zijn. Nog een belangrijke tip is: “Let op de vruchten”, (*Mt. 7, 16 v.*) om de kwaliteit van bomen (of mensen) te kennen.

De Dag van de Heer zal komen als een dief in de nacht. “Wanneer men zegt: ‘Vrede en veiligheid’, – Agenda 2030 van de VN? – dan valt op hen het verderf onverwacht, zoals barensweeën op een zwangere vrouw, en ontkomen doen ze zeker niet.” (*2 Thess. 5, 3*) Een vredige en rechtvaardige wereld zonder God is een duivels voorstel. We zijn verwickeld in een strijd tussen Satan en God. “Slapen we dus niet als de anderen, maar laat ons waken en nuchter blijven.” (*ib. 6*) De afstand tussen de vervulling van de laatste voortekenen en het einde zal kort zijn, zodat de mensen geen tijd tot bezinning overblijft, zoals in de dagen van Noë. (*Mt. 24, 37 v.*)

Vooraf aan de Dag van de Heer zal een grote afval zijn van het ware geloof en het optreden van de Antichrist, “de Man van de goddeloosheid, het kind van de verdoeming, de tegenstander die zich verheft tegen al wat God of heilig heet, zodat hij zich neerzet in Gods tempel en zich aanstelt als God”. (*2 Thess. 2, 3 v.*) Paus Franciscus zal hem waarschijnlijk niet tegenhouden. Aan het einde van het Oude Verbond zei het geestelijk gezag: “We hebben geen koning dan Caesar”. (*Jh. 19, 15*) Nu in het Nieuw Verbond zegt het hoogste geestelijk gezag dat we naar de wereldorganisaties moeten luisteren, die nog wel een goddeloos liberalistisch beleid voeren. (*Vatican News, pers-conferentie 10-09- 2019*) “Zij die de liefde voor de waarheid niet hebben aangekweekt tot hun redding, zullen nog een kracht ter misleiding krijgen, waardoor ze de leugen geloven; opdat allen zouden veroordeeld worden, die de waarheid niet hebben geloofd, maar behagen hadden in de ongerechtigheid.” (*2 Thess. 2, 10 v.*) De Man van de goddeloosheid zal zich dus voordoen als een engel van het licht, een vredebrenger, maar de waarheid geweld aandoen en goed en kwaad verdraaien. (*2 Kor. 11, 14*)

Als we nu enige tekens uit de huidige maatschappij als snippers bijeenleggen, tekent zich duidelijk een antichristelijk beeld af. De voorbereiding van

het afglijden nu in een nieuwe wereldorde, van een volgzame mensheid, is het binnendringen van een vreemde entiteit in de R.K. Kerk geweest, zoals Mgr. Viganò treffend het modernisme in de Kerk noemt. Geloof en eredienst hebben zwaar geleden. De geest is eruit. In verband met het Coronavirus worden nu bovendien buitenproportionele maatregelen genomen, kerken zijn dicht, openbare erediensten gestaakt, er wordt bijzonder raar en oneerbiedig omgegaan met de H. Communie, wijwater wordt gemeden, dat trouwens wel voor de duivel besmettelijk is.

Verder wordt er steeds brutaler beschikt over het leven of de dood van mensen. Onze voorouders zouden over de huidige abortus- en euthanasiepraktijk uiterst geschokt zijn. De Kerk wordt voortdurend in een slecht daglicht gesteld. Kinderen worden op school doorgaans op een brutale manier geseksualiseerd. Met het thema diversiteit worden ze voortdurend rond de oren geslagen. Over het katholiek geloof wordt nauwelijks iets geleerd, of het wordt zelfs belachelijk gemaakt. Christelijke feestdagen tracht men van de kalender te dringen. Men spreekt niet meer van kerst-, maar van sfeer- of wintermarkt. Goede Vrijdag wordt niet genoemd, men laat de kinderen op die dag vlees eten. Kruisbeelden worden verwijderd. De paasvakantie is nu meivakantie geworden.

Het Sinterklaasjournaal kwam dit jaar met overdreven en voor kinderen schokkende Covid-19-berichten. Op 11 november werd zelfs het fictieve dorp Kruisigem (zie foto) getoond. Gemeen! Zo laat is het! Zien we hier niet de

giftige staart van de duivel! Ouders, let a.u.b. op uw kinderen. Zo'n Sinterklaasfeest met vergiftigde pepernoten wilt u toch niet voor uw kinderen! Dan maar geen Sinterklaasjournaal meer! Vier liever Sinterklaas op uw eigen en traditionele manier! De NTR publieke omroep, met wettelijke taken van informatie, educatie, cultuur, jeugd en diversiteit, is verantwoordelijk. NTR is onderdeel van NPO, dat

geheel doordeesemd is met D66-, GroenLinks- en PvdA-gedachtengoed.

“De Heer Jezus zal de Man van de goddeloosheid door de adem van Zijn mond vernietigen en verlammen door de glans van Zijn komst.” (2 Thess. 2, 8) Dat weten we! Maar waken en bidden we! Houden we vast aan de overleveringen. Doen we nu in de Advent boete, vooral tot eerherstel voor al de beledigingen tegenover God. Wij verwachten de komst van de echte Koning van de Vrede, allereerst nu met Kerstmis. Genadevolle Advent!

Pater Carlo de Beer

Vraaggesprek met de Algemeen-Overste

14 oktober 2020 - Bron: FSSPX.NEWS

Vijftig jaar Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX)

“Ons ideaal van trouw aan wat we hebben ontvangen, verlevendigen.”

1. *DICI: Wat betekent het vijftigjarige bestaan van de FSSPX voor de Traditie?*

Allereerst biedt dit jubileum de gelegenheid om de Voorzienigheid te bedanken voor alles wat Ze ons in die vijftig jaar heeft geschonken, want een werk dat niet van God was geweest, zou de tand des tijds niet hebben doorstaan.

Maar ook en vooral is dit jubileum voor ons de gelegenheid om ons ideaal van trouw aan wat hebben ontvangen te verlevendigen. Na zoveel jaren kan er immers vermoeidheid optreden en dat is begrijpelijk. We moeten dus het vuur aanwakkeren in de strijd om het rijk van Christus-Koning te vestigen: dat Hij eerst heerse in onze zielen en vervolgens om ons heen. Dat is een punt waar we in het bijzonder aan moeten werken, in navolging van Mgr. Lefebvre.

2. *DICI: Waarom is de erfenis van Mgr. Lefebvre volgens u samen te vatten als de wil om het rijk van Christus-Koning te vestigen?*

“De gebeurtenissen maken de uitzonderlijke, bovennatuurlijke scherpszinnigheid van onze stichter duidelijk.”

Het antwoord lijkt mij heel eenvoudig: de liefde voor Onze Heer en Koning heeft Mgr. Lefebvre tot een heilige prelaat en een grootse missionaris gemaakt, die op bevlogen wijze probeerde om het rijk van Hem die eerst in zijn ziel heerste te verbreiden; het is die liefde die hem er bijgevolg toe heeft geleid om alles aan de kaak te stellen wat er zich tegen verzet. Welnu, om dat rijk te verbreiden en de vijanden ervan te bestrijden is het Heilig Misoffer het middel bij uitstek. De stem van Mgr. Lefebvre trilde van emotie wanneer hij die mooie woorden van de liturgie uitsprak, die tegelijk zijn liefde voor de Mis en voor Christus-Koning samenvatten: *“Regnavit a ligno Deus”* (uit de hymne *Vexilla Regis*), God heerst door het

Het leven van de FSSPX

“De Priesterbroederschap St. Pius X moet daar dieper wortelen waar ze reeds aanwezig is.”

hout van het Kruis. In een brief die hij kort voor zijn dood aan een voormalige confrater van zijn oorspronkelijke congregatie schreef, hield Mgr. Lefebvre eraan te zeggen dat hij heel zijn leven lang alleen maar voor het rijk van Onze Heer heeft gewerkt. Dat wat goed samen wat hij zoal was, en ons heeft nagelaten.

3. DICI: Afgelopen 24 september is – op uw vraag – het lichaam van Mgr. Lefebvre overgeplaatst in de grafkelder van de seminariekerk van Ecône. Ondanks de crisis van het coronavirus hebben vele priesters, seminaristen, religieuzen en gelovigen aan die plechtigheid deelgenomen. Hoe hebt u die dag beleefd?

Die overplaatsing was eigenlijk gevraagd door het laatste algemene kapittel, in 2018, en ik ben heel blij dat ze in twee jaar tijd is verwezenlijkt. Ook al hangt het alleen van de Kerk af om Mgr. Lefebvre op een dag heilig te verklaren, toch denk ik dat hij reeds al onze verering verdient, en een laatste rustplaats die een heilige bisschop waardig is. In dit jubileumjaar willen we met dat gebaar de dankbaarheid uitdrukken van alle leden van de FSSPX tegenover wie door de Voorzienigheid is opgewekt als instrument om de Traditie van de Kerk, het geloof, de Heilige Mis te bewaren, en om ons die schatten na te laten. De kist van onze stichter weer te zien na bijna dertig jaar en onze priesters hem te zien dragen op hun schouders, zoals op de dag van zijn uitvaart, is bijzonder aangrijpend geweest. Ik heb confraters gezien die tot tranen toe bewogen waren.

4. DICI: Toen de FSSPX gesticht werd, ging het voor de media om een “Frans fenomeen”, dus voorbestemd om lokaal te blijven. Vandaag vormt ze een wereldgemeenschap. Wat betekent dat voor het bestuur ervan?

Dat brengt met zich mee dat het Moederhuis erin moet slagen om zeer uiteenlopende omstandigheden te coördineren. De Traditie zelf is in de verschillende landen langs diverse wegen herontdekt, en met soms andere gevoeligheden. Dat verklaart waarom de FSSPX zich niet overal op dezelfde wijze noch tegelijkertijd heeft ontwikkeld. Het spreekt voor zich dat een werk van de omvang van FSSPX – met alles wat erbij komt kijken – niet door de Algemeen-Overste alleen wordt geleid: die laatste wordt bijgestaan in zijn taak door de hogere oversten, die in de verschillende landen werken.

Maar die sterk verschillende omstandigheden mogen ons niet doen onderschatten dat de eenheid van de FSSPX berust op een gemeenschappelijk ideaal en gemeenschappelijke principes van alle leden en gelovigen zonder onderscheid. Het is die eenheid die onze kracht is, ondanks rechtmatige en onvermijdelijke verschillen. Het is trouwens omdat de FSSPX een werk van de Kerk is dat ze in zekere zin het vermogen van de Kerk moet reproduceren om de gelovigen van heel de wereld dezelfde principes en hetzelfde geloof aan te bieden, ondanks hun verschillen.

5. DICI: Hoe beoordeelt u, na twee jaar aan het hoofd van de FSSPX, de verdere uitbouw van de FSSPX?

De FSSPX is, sinds lang, zowat overal in de wereld aanwezig. Ik denk niet dat de Voorzienigheid ons op dit ogenblik vraagt nieuwe huizen te openen en ons verder uit te breiden, wat misschien een gebrek aan voorzichtigheid van onzenwege zou zijn. Ik denk veeleer dat de FSSPX daar dieper moet wortelen waar ze reeds aanwezig is, om sterkere gemeenschappen te hebben; om vooral jonge priesters de tijd te gunnen te rijpen en hun opleiding te voltooien, waardoor we hen kunnen voorbereiden op andere verantwoordelijkheden, in het bijzonder de taak van prior, opdat ze op een dag echte vaders zullen zijn voor hun confraters en voor de zielen die aan hun zorgen zijn toevertrouwd.

6. DICI: Kent u alle landen waar de FSSPX werkzaam is? Hoe wordt de “schat”¹, waarover u na uw verkiezing sprak, in de huidige context tot bij de gelovigen gebracht?

Wegens Covid-19 zijn er districten die ik nog niet heb kunnen bezoeken, wat mij heel erg spijt. Die “schat” wordt door de priesters van de FSSPX overgebracht in omstandigheden die noodzakelijkerwijze van elkaar verschillen, maar die de priesters nog altijd toelaten een ware ijver aan de dag te leggen. Op dat vlak heb ik veel geleerd van de vindingrijkheid van onze confraters, die heel spitsvondige oplossingen hebben gevonden om zoveel mogelijk de sacramenten toe te dienen tijdens de lockdowns. Sommige van onze priesters zijn maandenlang

geïsoleerd gebleven, op plaatsen waar de uitwisseling met andere priesters onmogelijk was geworden. Zij hebben een grote verdienste en ik wil hen graag daarvoor bedanken.

Tegelijkertijd was ik ook ontroerd door de reacties van onze gelovigen, wier verlangens om de sacramenten te ontvangen zo groot was dat ze geen enkele moeite hebben gespaard, en die hebben ingestemd met aanzienlijke offers om hun gehechtheid aan Onze Heer te laten blijken. Die crisis heeft ons zeker geholpen om van de routine af te stappen en alle schatten waarvan we gewoonlijk genieten nog meer te waarderen.

7. DICI: Welke plannen lopen of staan op stapel?

Vooralsnog zijn de plannen vooral van geestelijke aard; het zijn dus niet noodzakelijk plannen waarvan de verwezenlijking uiterlijk zichtbaar is. Het gaat erom, samengevat, zoveel mogelijk voort te werken om de FSSPX sterk, eendrachtig, waarachtig verankerd in God te maken, trouw aan de genade die haar ondersteunt en – ik durf te zeggen – sterk als een leger in slagorde, in staat om – met alle middelen die tot haar beschikking staan – de schatten te verdedigen die haar door God zijn toevertrouwd; in staat ook om met tegenstand om te gaan; in staat ten slotte om, zoals een leger die naam waardig, zich te ontfermen over de zwaksten onder haar leden, de gewonden, de ontmoedigden, hen die zwaar worden beproefd.

8. DICI: U bent de vierde Algemeen-Overste van de FSSPX na Mgr.

Marcel Lefebvre, Pater Franz Schmidberger en Mgr. Bernard Fellay. Verschilt uw bestuursstijl van de hunne?

Ik denk dat iedere persoonlijkheid onvermijdelijk anders is, en bijgevolg een andere ervaring meebrengt. Bovendien is elk tijdperk uit de geschiedenis van de FSSPX anders, want na vijftig jaar zijn de omstandigheden en de personen niet meer dezelfde.

Dat gezegd zijnde, is de FSSPX altijd trouw geweest aan wat Mgr. Lefebvre haar heeft onderwezen en nagelaten: het behoud van die erfenis van de stichter, de trouw aan diens geest, dat is de eerste zorg van de algemeen-overste, wie hij ook is, en welke persoonlijkheid hij ook heeft. Daarnaast wordt de continuïteit eveneens verzekerd door dat iedere algemeen-overste hetzelfde doel nastreeft: de veiligstelling van het katholieke priesterschap en de Traditie van de Kerk, ten dienste van de zielen en de Kerk. Dat is een gegeven dat de stijlverschillen overstijgt, en ervoor zorgt dat de noodzakelijke vernieuwing van de oversten geen bedreiging vormt voor de stabiliteit van het werk.

Wat mij betreft, is de handhaving van die continuïteit des te gemakkelijker, daar ik het onschatbare voorrecht heb te genieten van de steun van mijn twee voorgangers, Mgr. Fellay en Pater Schmidberger, die tijdens het laatste kapittel tot raadgevers van de Algemeen-Overste zijn verkozen. Voor mij betekent dat geen zuiver formele verkiezing om taken bestuurlijk af te handelen, maar de gelukkige mogelijkheid om te steunen op twee voormalige alge-

meen-oversten die de stichter en het leven van de Broederschap decennialang goed hebben gekend, die het beste van zichzelf ervoor hebben gegeven, en die vandaag de grootste achting verdienen. Ik heb in het bijzonder de vreugde gehad om over de kostbare raadgevingen van Mgr. Fellay te beschikken, die twee jaar lang in het Moederhuis is blijven wonen. Ik heb bij die gelegenheid een grote hulpbereidheid gepaard met een opmerkelijke discretie kunnen bewonderen. Die aanwezigheid van mijn twee voorgangers compenseert zo enigszins wat ik had moeten missen als ze er niet waren geweest.

9. DICI: De statuten van de FSSPX geven de Algemeen-Overste twee geestelijke doelen:

- 1. alles in het werk stellen om “in het hart van de leden” een “grote edelmoedigheid, een diepe geest van geloof en een vurige ijver ten dienste van de Kerk en de zielen” te handhaven, te onderhouden en te vermeerderen;*
- 2. de leden helpen om “niet in lauwhed te vervallen en aan de tijdsgeest toe te geven”.*

Hoe kunt u die doelen verwezenlijken?

Een algemeen-overste moet eerst en vooral zichzelf ervan vergewissen dat hij die doelen niet kan verwezenlijken zonder het werk van de genade. Hij zou zich vergissen door te denken dat het hem wel zou lukken enkel en alleen met teksten, herinneringen of andere aansporende maatregelen.

Zelf ben ik er ten zeerste van overtuigd dat de sleutel om trouw te blijven aan die doelen in de deugd van de armoede ligt. Mettertijd is het immers onvermijdelijk dat de leden van de FSSPX zich dreigen te “installeren” in een zeker comfort, en dat daardoor de geest van de wereld ongemerkt binnensluipt in onze gemeenschappen. Mocht dat gebeuren, zou dat uiteindelijk ook zijn uitwerking hebben op de edelmoedigheid van de leden en dus op de vruchtbaarheid van hun apostolische ijver.

De betrekkingen met Rome

“Het Vaticaan zelf heeft verkozen om de doctrinaire discussies voorlopig niet te hernemen.”

10. DIC1: Hoofdstuk IV van de Statuten voorziet: “Zodra de Broederschap huizen in verschillende bisdommen heeft, zal ze de nodige maatregelen nemen om als instelling van pauselijk recht te worden erkend”. Dat brengt ons bij de volgende vraag: hoe kan die wens van onze vereerde stichter worden vervuld gezien de huidige crisis van de Kerk?

De statuten van de FSSPX zijn in 1970 goedgekeurd op diocesaan niveau. Het was volkomen normaal dat onze stichter al een goedkeuring op een hoger niveau voor ogen had, aangezien de Broederschap voorbestemd was om zich over heel de wereld uit te breiden.

Maar een ieder weet dat Mgr. Lefebvre, ondanks al zijn inspanningen in die zin, in 1975 geen goedkeuring naar pauselijk recht, maar een regelrechte opheffing te verduren heeft

gekregen. Sinds die datum hebben de oversten van de Broederschap, te beginnen met Mgr. Lefebvre zelf, beurtelings oplossingen overwogen, maar die laatste zijn bij het Vaticaan stelselmatig op doctrinaire eisen gebotst, die gewoonweg onaanvaardbaar waren. Deze zouden weliswaar een canonieke erkenning [van de FSSPX] mogelijk hebben gemaakt, maar tegelijkertijd haar morele waarde hebben vernietigd. Zo ook, om het recentste voorbeeld te nemen, toen de Congregatie voor de Geloofsleer in 2017 van de FSSPX eiste dat ze de leringen van het Tweede Vaticaans Concilie en de rechtmatigheid van de nieuwe Mis zou erkennen: als de FSSPX de op dat ogenblik gestelde voorwaarden had aanvaard, dan zou ze simpelweg ontkend hebben wat ze is, door datgene te verloochenen waaraan ze met alle vezels van haar wezen gehecht is.

Het lijkt me dus gepast de Voorzienigheid te volgen en niet op Haar vooruit te lopen, zoals ook altijd de houding van onze stichter is geweest.

11. DIC1: Zullen de contacten met het Vaticaan dus op een laag pitje blijven staan?

Dat hangt niet van de FSSPX noch van haar Algemeen-Overste af. Het Vaticaan zelf heeft verkozen om de doctrinaire discussies voorlopig niet te hernemen, hoewel die door de FSSPX waren voorgesteld om haar standpunt beter uiteen te zetten en om haar gehechtheid aan het katholieke geloof en de Stoel van Petrus te tonen.

Wat verbazend is, is dat het Vaticaan ons tegelijkertijd vraagt om eerst onze canonieke status in orde te brengen: dat schept een onontwarbare en innerlijk tegenstrijdige toestand, aangezien de mogelijkheid tot canonieke erkenning van de FSSPX zelf voortdurend aan eisen van doctrinaire aard onderworpen wordt; eisen die voor ons nog altijd absoluut onaanvaardbaar zijn en altijd zullen blijven.

Ik zou eraan toevoegen dat, wat ook de persoonlijke meningen dienaangaande mogen zijn, het belangrijk is om zich niet op een bijna obsessieve manier met die zeer delicate kwesties bezig te houden, zoals dat soms is gebeurd. We moeten ons eraan herinneren dat, net zoals de Voorzienigheid ons heeft geleid en begeleid van bij onze stichting, Zij ons zeker ook op de juiste tijd de nodige en gepaste tekenen zal geven om de beslissingen te kunnen nemen die door de omstandigheden worden vereist. Die tekenen zullen zodanig zijn dat ze gemakkelijk door de Broederschap zullen kunnen worden waargenomen, en de wil van de Voorzienigheid er aldus duidelijk uit zal blijken.

De toestand van de Kerk

“Elke hermeneutische inspanning, ertoe dienend om de ‘dwaling’ als een ‘verkeerd begrepen waarheid’ uit te leggen, kan niet anders dan bij voorbaat mislukken.”

12. DICI: Tijdens dit jaar 2020 heeft de crisis in verband met Covid-19 ook de Kerk getroffen en in haar activiteiten beïnvloed. Hoe ziet u dat?

Het is interessant op te merken dat de kerkelijke hiërarchie met de Covid-19-crisis een gouden gelegenheid heeft gemist om de zielen in de richting van een ware bekering en boetedoening te duwen, wat altijd gemakkelijker gaat als mensen op een of andere manier hun sterfelijke natuur herontdekken. Bovendien zou dat de gelegenheid zijn geweest om de mensheid eraan te herinneren dat Onze Heer “de Verrijzenis en het Leven” is, op een ogenblik dat ze gegrepen wordt door paniek en wanhoop.

In plaats daarvan heeft de hiërarchie ervoor gekozen om de epidemie op een ecologische manier te duiden, volledig in overeenstemming met de uitgangspunten die Paus Franciscus dierbaar zijn. In de praktijk zou Covid niets anders zijn dan een teken van de opstandige aarde tegen een mensheid die haar zou hebben misbruikt door buitensporige ontginning, vervuiling van de wateren, vernietiging van de wouden *etc.* Dat is betreurenswaardig en onvereenigbaar met een analyse waarin nog een minimum van geloof en van bewustzijn zou overblijven van wat zonde is, die wordt gemeten in verhouding tot Gods beledigde majesteit en niet in verhouding tot de vervuiling van de aarde.

In zijn boodschap voor de *Wereldgebedsdag voor de Bescherming van de Schepping (Jubileum van de Aarde)*, op 1 september 2020, leert de paus ons zelf tot welke morele conclusie de pandemie ons moet leiden: “De huidige pandemie heeft ons ertoe aangespoord om eenvoudiger en duurzamer levensstijlen te herontdekken. [...] We heb-

ben kunnen vaststellen hoe de aarde erin slaagt zich te herstellen als we haar de kans geven om te rusten: de lucht is gezonder geworden, de wateren doorzichtiger, diersoorten zijn teruggekeerd naar talloze plaatsen waar ze verdwenen waren. Door de pandemie bevinden we ons op een kruispunt. We moeten gebruik maken van dit beslissende moment om een einde te maken aan oppervlakkige en verwoestende bezigheden en doeleinden, en om waarden, bindingen en plannen te koesteren die leven voortbrengen ...” Kortom, Covid moedigt ons opnieuw aan tot “ecologische bekering”, hoeksteen van de encycliek *Laudato si*. Alsof heiligheid zou neerkomen op respect voor de planeet.

13. DICI: Er is tijdens de laatste twee jaren veel gebeurd: de Amazone-synode, de Verklaring van Abu Dhabi, waarop u op 24 februari 2019 per communiqué hebt gereageerd, enz. Hoe ziet u de huidige toestand, na die gebeurtenissen?

De laatste leringen van Paus Franciscus lijken jammer genoeg de slechte richting die bij het begin van zijn pontificaat was ingeslagen definitief te bevestigen. Op 3 oktober laatstleden heeft de paus de encycliek *Fratelli tutti*, die geacht wordt de bakken van het tweede deel van zijn pontificaat te zijn, ondertekend, nadat *Laudato si* het referentiepunt van het eerste deel is geweest. De encycliek *Fratelli tutti* is gewoonweg een verlengstuk van de verklaring van Abu Dhabi, waardoor ze wordt geïnspireerd. In die laatste wordt – laten we niet vergeten – erkend dat de religieuze verscheidenheid een zogenaamde

uiting van Gods wil zou zijn, en alle religies geroepen zouden zijn om vrede te stichten. Daar hebben we de rampzalige uitkomst van het oecumenisme, de interreligieuze dialoog, de godsdienstvrijheid en – vooral – de ontkenning van Christus’ universele Koningschap en de onvervreembare rechten ervan.

Het is een lange tekst die veel verschillende onderwerpen behandelt, maar wel met een heel duidelijke onderliggende eenheid. Dat lange betoog van de paus ontspint zich immers op een welgeordende en samenhangende manier rond een grondgedachte, te weten de illusie dat er een waarachtige broederlijkheid onder alle mensen zou kunnen bestaan zonder zelfs maar – rechtstreeks of onrechtstreeks – te refereren aan Christus en Zijn Kerk. Met andere woorden, rond een zuiver natuurlijke “naastenliefde”, een soort vaagweg christelijke mensenliefde, in het licht waarvan het Evangelie wordt herlezen. Bij het doornemen van die encycliek ontstaat immers de indruk dat het de mensenliefde is die ons de sleutel geeft om het Evangelie te begrijpen, en het niet het Evangelie is dat ons het licht verschaft tot verlichting van de mensen. Die wereldbroederlijkheid is helaas een gedachte van liberale, naturalistische en maçonnieke oorsprong; en het is op die utopie van de geloofsafval dat de hedendaagse samenleving wordt gebouwd.

14. DICI: Bisschoppen, zoals Mgr. Schneider en Mgr. Viganò, hebben het oorzaak-gevolgverband onderstreept tussen het Tweede Vaticaanse Concilie en de huidige crisis. Wat is uw reactie op

hun stellingnames? Moet het concilie worden “rechtgezet” (Mgr. Schneider) of “vergeten” (Mgr. Viganò)?

Het spreekt voor zich dat we blij zijn om die reacties, want eindelijk komen bisschoppen van buiten de FSSPX, en zonder rechtstreekse band ermee, langs andere wegen en met een andere achtergrond, tot conclusies die gelijkwaardig zijn aan die van de FSSPX, en die vooral heel wat ontredderde zielen kunnen doen nadenken en opheldering brengen. Dat is heel bemoedigend.

Ik denk dat het concilie helaas niet *sic et simpliciter* zal kunnen worden “vergeten”, want het gaat om een historische gebeurtenis van het grootste belang, net zoals de val van het Romeinse Rijk of de Eerste Wereldoorlog. Het zal veeleer ernstig moeten worden bediscussieerd, en alles wat onverenigbaar is met het geloof en de Traditie van de Kerk zal zeker moet worden rechtgezet.

Het gezag van dat ongewone en afwijkende concilie is een delicate kwestie die door de Kerk zelf zal worden opgelost; en zij zal zich uitspreken over de manier waarop dat het best wordt rechtgezet. Maar één ding is zeker: een dwaling als zodanig – en het concilie bevat er meerdere – kan op geen enkele manier als de stem van de Kerk worden beschouwd en aan haar worden toegeschreven: dat kan en moet reeds worden gezegd. Bovendien hebben de gebeurtenissen van de laatste jaren, vanaf het pontificaat van Benedictus XVI, aan de mensen van goede wil laten zien dat elke hermeneutische inspanning, ertoe dienend om de “dwaling” als een

“verkeerd begrepen waarheid” uit te leggen, niet anders dan bij voorbaat kan mislukken. Het is een doodlopen-de weg die vergeefs wordt bewandeld.

15. DICI: In zijn boek J'accuse le concile (1976) (Ik klaag het concilie aan) en in zijn brief aan Kardinaal Ottaviani (1966) oordeelt Mgr. Lefebvre over het concilie en de post-conciliaire hervormingen. Is dat oordeel nog altijd actueel?

Dat oordeel stemt overeen met het standpunt dat de FSSPX altijd heeft verdedigd en ook altijd zal verdedigen; het kan en zal niet veranderen. Hoe meer de gebeurtenissen elkaar opvolgen, hoe meer ze dat oordeel bevestigen en de uitzonderlijke, bovennatuurlijke scherpzinnigheid van onze stichter duidelijk maken.

16. DICI: Mgr. Schneider erkent, in zijn boek Christus vincit (pp. 152-155 van de Franse uitgave), dat zijn houding tegenover de argumenten van de FSSPX in positieve zin is veranderd. Hoe analyseert u die verandering en acht u ze mogelijk bij andere prelaten?

Mgr. Schneider heeft altijd al blijk gegeven van een zeer goede wil, die voortkomt uit een geest van nederigheid en tegelijk intellectuele eerlijkheid. Wat het meest opvalt bij deze prelaat is zijn zachtaardigheid, die gepaard gaat met de moed om zich in het openbaar voor de Traditie uit te spreken. Ik denk dat het al die kwaliteiten zijn – die spijtig genoeg zeldzaam zijn – die hem hebben toegelaten de weg te bewandelen die hem heeft geleid naar de conclusies die we kennen.

Wat de andere prelaten betreft, ben ik ervan overtuigd dat ook zij diezelfde weg kunnen bewandelen, maar alleen in de mate dat ze dezelfde morele vrijheid en dezelfde liefde voor de waarheid zullen hebben. Dat is zeker een gebedsintentie voor ons allen.

17. DICI: De Tridentijnse Mis wordt vandaag ook buiten de FSSPX opgedragen door andere gemeenschappen, iets wat niet bestond toen de FSSPX werd opgericht. Net zo goed zijn er ook priesters die deze ritus tegenwoordig ontdekken. Hoe ziet u die toestand zich ontwikkelen?

We stellen vast dat, vooral de laatste jaren, een aantal priesters, met het ontdekken van de Mis van altijd, een weg zijn ingeslagen die hen er geleidelijk toe heeft gebracht om de grootsheid van hun priesterschap en, algemener, de schat van de Traditie te ontdekken. Het is een heel interessante ontwikkeling, want dat alles is echt de verdienste van de Mis. Ik herinner me goed dat ik ooit het getuigenis heb gehoord van een priester die ervoor had gekozen – niet zonder felle tegenstand te ondervinden – om uitsluitend de Tridentijnse Mis op te dragen. Hij heeft mij erop gewezen en benadrukt hoe hij door die Mis op te dragen heel zijn priesterschap was gaan heroverwegen en, als gevolg ervan, alle taken waartoe hij als priester geroepen was: prediking, zielzorg, catechismus enz. Dat is heel mooi en we kunnen ons alleen maar verheugen over een dergelijke verlevendiging, die we hier in de ziel van de priester zelf zien ontstaan.

Dat gezegd zijnde, is het onze plicht om de Tridentijnse Mis te bewaren, om de diepere reden dat ze de uitdrukking van ons geloof is, in het bijzonder in de Godheid van Onze Heer, in Zijn verlossende Offer en bijgevolg in Zijn universele Koningschap. Het gaat erom de Heilige Mis te beleven door volledig in al die geloofsgeheimen op te gaan, in het bijzonder dat van de naastenliefde die erin besloten ligt. Dat is onverenigbaar met een lauw, op de mens gericht, klef en oecumenisch geloof; of met een zuiver esthetische appreciatie van de rijkdommen van de Tridentijnse ritus, zoals die helaas soms voorkomt bij wie ertoe verleid zou worden om het gebruik van de Tridentijnse ritus te scheiden van de noodzaak om hem werkelijk te beleven, te doorgronden en – vooral – zich te laten opnemen door Onze Heer en diens naastenliefde.

Kortom, de Mis wordt als het ware stieriel als ze ons niet doet leven in Christus: *per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso*. Ze heeft weinig nut als ze niet in ons het verlangen voortbrengt om Christus na te volgen met een totale toewijding van onszelf. Edelmoedigheid blijkt onmogelijk te zijn in een context die doordrenkt is van wereldse geest, of steeds geneigd er compromissen mee te sluiten. De vruchtbaarheid van de Mis is des te groter als een vurige geest van offervaardigheid de zielen ertoe brengt om zich op edelmoedige wijze aan Christus over te geven.

18. DICI: Onlangs hebben de media aanzienlijke weerklank gegeven aan een schandaal om kardinaal Becciu. Wat denkt u daarvan?

Het spreekt voor zich dat het niet de FSSPX toekomt om zich over de verantwoordelijkheden van de enen of de anderen in die zaak uit te spreken, noch om het onderzoek daaromtrent te voeren. Dat gezegd hebbende, kan ik, als zoon van de Kerk, alleen maar dat schandaal betreuren waardoor – helaas – de Kerk wordt benadeeld en vernederd. Dat kan niet anders dan ons droevig stemmen, want de heiligheid van de Kerk wordt erdoor overschaduwde. Niettemin moeten we eraan herinneren dat schandalen van die aard jammer genoeg altijd zullen bestaan in de Kerk, en dat God ze op geheimzinnige wijze in Zijn Wijsheid toelaat om de rechtvaardigen te heiligen. Het zou dus misplaatst zijn om er op een Farizeïsche manier aanstoot aan te nemen.

Wat mij verder nog opmerkenswaardig lijkt, is de aandacht die de Kerk door een dergelijk onderwerp van de seculiere media krijgt. Die aandacht overtreft die welke ze aan andere gebeurtenissen van het kerkelijke leven besteden of die welke de keizers van de middeleeuwen aan de pausen van hun tijd konden wijden. Wie tussen de regels van de vele krantenartikelen over het onderwerp door kan lezen, zal er een zeker welbehagen en een ongezonde voldoening in herkennen. Men zou bijna zeggen dat de seculiere wereld zo een mooie gelegenheid om de Bruid van Christus in het gezicht te spuwen niet wil missen, hoewel ze onverschilligheid tegenover haar had gezworen. Dat moet ons doen nadenken; en het zou vooral degenen moeten doen nadenken die in de illusie leven dat de Kerk in vrede kan leven met een wereld die daadwerkelijk se-

culier is geworden, en in theorie naar allen toe verdraagzaam is. Dat is niet zo. Achter de liberale retoriek zal altijd het verlangen schuilgaan om de Kerk, niet gezuiverd, maar ongeloofwaardig gemaakt en vernietigd te zien. Er is geen verstandhouding met die wereld mogelijk.

De plaats van de FSSPX in deze toestand

“Een waarachtig beleefde Mis, die het ons mogelijk maakt om het geheim van het Kruis te doorgronden, is noodzakelijk apostolisch.”

19. DIC1: Op welk vlak kan de FSSPX, met de middelen waarover ze beschikt, iets doen aan de huidige crisis?

Allereerst beseft de FSSPX dat ze op doctrinair vlak haar standpunten niet kan veranderen. Of het ons bevalt of niet, zijn die een referentiepunt voor al degenen die, in de Kerk, de Traditie zoeken. We moeten dus in een geest van dienstbaarheid ten opzichte van de anderen, en de Kerk zelf, het licht boven de korenmaat houden, zonder te verzwakken.

Op praktisch vlak moeten de leden van de FSSPX tonen dat hun gehechtheid aan het Heilig Misoffer gehechtheid is aan een geheim van naastenliefde dat opnieuw moet afstralen op heel de Kerk. Dat betekent dat de waarachtig beleefde Mis, die het ons mogelijk maakt om het geheim van het Kruis te doorgronden, noodzakelijk apostolisch is, en ons altijd zal aanmoedigen om het goede voor de naaste – zelfs de verst verwijderde – na te streven zonder onderscheid. Die welwil-

lendheid is een grondhouding, een morele ingesteldheid waarvan heel ons handelen doordrongen moet zijn.

20. DIC1: Het doel van de Broederschap is het katholieke priesterschap en alles wat ermee te maken heeft. Dat is de reden waarom u in de eerste plaats bezorgd bent om de roepingen, de heiliging van de priesters en de trouw aan de Mis van altijd. Wat zijn uw huidige bezorgdheden?

Dat zijn exact die welke u hebt opgesomd. Ik ben ervan overtuigd dat we in de mate dat het ons zal lukken die drie doelen met heel ons hart na te streven, op het gepaste ogenblik de genaden en de inzichten zullen krijgen die we nodig hebben voor de toekomst en de beslissingen die we zullen moeten nemen.

Door het priesterschap te bewaren, bewaren we wat de FSSPX en de Kerk het dierbaarst is. Inderdaad, elke roeping heeft een onschatbare waarde. Een roeping is ontegensprekelijk de kostbaarste genade die door de Goede God aan een ziel en Zijn Kerk kan worden geschonken. Bijgevolg is een seminarie de heiligste plaats die kan worden gedacht of gevonden op aarde. De Heilige Geest blijft er werken zoals in de Avondmaalszaal, om de zielen van de kandidaten om te vormen voor

het priesterschap en van hen apostelen te maken. We moeten er al onze inspanningen op blijven inzetten en er onze zedelijke en menselijke energie in blijven steken. Al wat we bouwen op het priesterschap van Onze Heer, en om het priesterschap van Onze Heer te doen voortleven, blijft voor de eeuwigheid bestaan.

21. DIC1: Welke aanmoedigingen geeft u de priesters en de gelovigen die aan de Traditie gehecht zijn?

Ik zou hun erop willen wijzen dat de Voorzienigheid de FSSPX altijd heeft geleid en beschermd te midden van duizend moeilijkheden. Diezelfde Voorzienigheid, altijd Haar beloften trouw, altijd waakzaam en vrijgevig, kan ons in de toekomst niet in de steek laten, omdat Ze dan zou ophouden te zijn wat Ze is – wat onmogelijk is, want God blijft altijd dezelfde.

Anders gezegd: na vijftig jaar FSSPX wortelt ons vertrouwen alleen maar dieper in de ontelbare tekenen waarvan die welwillendheid al die jaren blijk heeft gegeven.

Maar ik verkies om het laatste woord aan Onze Heer zelf te geven: “Wees niet bevreesd, kleine kudde: het heeft uw Vader behaagd u het Koninkrijk te schenken”. (*Lc. 12, 32*)

*Menzingen, 11 oktober 2020
Feest van het Moederschap van de H. Maagd Maria*

Don Davide Pagliarani, Algemeen-Overste

1. <https://fsspx.news/fr/news-events/news/la-fsspx-a-entre-les-mains-un-tresor-entretien-avec-abbe-davide-pagliarani-41072>

Brief van Pater Pagliarani over het belang van de FSSPX Derde Orde

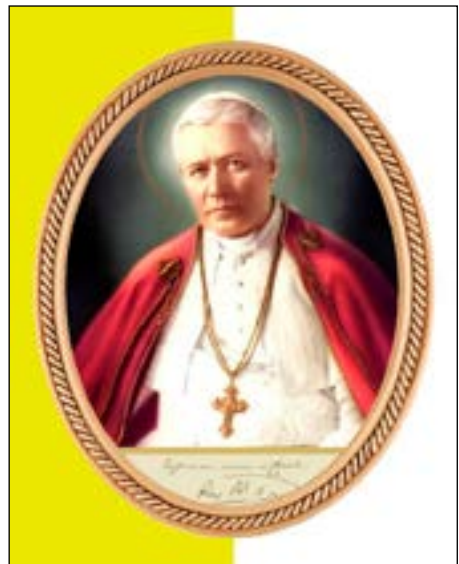
10 november 2020 - Bron: FSSPX.NEWS

De Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, Pater Davide Pagliarani, schrijft aan de gelovigen en vrienden van de FSSPX over het belang van de Derde Orde op dit moment:

Beste Gelovigen en Vrienden van de Priesterbroederschap St. Pius X,

Deze brief is gericht aan allen die streven naar heiligheid; aan allen die een gemakkelijke en doeltreffende hulp zoeken om de Hemel te bereiken; aan alle Katholieken die de Priesterbroederschap St. Pius X oprecht liefhebben en die er graag nauwer bij betrokken willen zijn. Bovenal is het gericht aan al die oprechte zielen die Onze Lieve Heer liefhebben en die dat aan Hem willen bewijzen door Hem “iets meer” te geven.

Ik zal hier niet spreken over het priesterschap, noch over het religieuze leven, maar over een ander middel dat de Kerk aan de gelovigen geeft om hen te helpen: de Derde Orde. Alle grote religieuze ordes hebben er een, en als Mgr. Lefebvre een Derde Orde voor de Priesterbroederschap wilde oprichten, dan is dat omdat hij die

zag als een krachtig middel tot heiliging.

De Derde Orde is een van de “takken” van de Priesterbroederschap. Lid worden van de Derde Orde is dus behoren tot de familie van de

Priesterbroederschap, net als priesters, broeders of oblaten. Het betekent in haar leven treden, haar strijd, haar vreugde en zorgen; het betekent alle andere leden steunen door eigen trouw, en op zijn beurt door allen geholpen worden wanneer de strijd vermoeiend wordt en de moed ontbreekt. Dit is, in het kort, het dogma van de Gemeenschap van de Heiligen, zo mooi en troostend is, iedere dag geleefd!

Op deze 1^e november 2020, het Feest van Allerheiligen, is het precies veertig jaar geleden dat onze stichter de Regel van de Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X schreef. Net als zijn leven is deze regel discreet, beknopt, maar zeer rijk en diepgaand; en als hij trouw en ruimhartig wordt gevolgd, volgt hij een duidelijke weg naar de heiligheid.

Als men hem leest, beseft men dat er niets bijzonders nodig is, niets heel moeilijks, niets beangstigends: het ochtend- en avondgebed, het bidden van de Rozenkrans, het deelnemen aan de Mis, een paar dagen vasten en het zich onthouden van moreel gevaarlijke vrijetijdsactiviteiten. Is dit niet het normale leven van een Katholiek, dat, waaraan hij zich sinds zijn Doopsel heeft verbonden?

Maar men zou er bezwaar tegen kunnen maken: is een Derde Orde niet voorbehouden aan een elite, aan hen die gevorderd zijn in het geestelijk leven? Zou men geneigd zijn te denken: "De Derde Orde is niet voor mij"?

Als de Derde Orde is voorbehouden aan een elite, is het een elite van de liefde. Wat de Derde Orde groot en gemakkelijk toegankelijk maakt, is dat de geest die haar bezielt niet anders is dan die van de Kerk zelf, die van het Hart van Onze Heer: een geest van liefde voor God en liefde voor de zielen. En de vlam van deze liefde brandt, wordt weer aangewakkerd en eenvoudigweg aan de voet van het Altaar in stand gehouden, door aan het Offer van de Mis deel te nemen met een vurig, oplettend, edelmoedig hart.

De Derde Orde staat dus open voor iedereen, groot en klein (vanaf de leeftijd van twaalf jaar, als de ouders ermee instemmen), sterk en zwak, trouw en zondaars: mits zij bereid zijn om Degene te beminnen die hen liefheeft met een liefde die zo groot is dat Hij uit de Hemel voor hen is neergedaald om op te stijgen naar Calvarië en te sterven aan het Kruis.

Er zijn veel voordelen voor de leden van de Derde Orde. Het eerste voordeel is hun eigen heiliging: deelnemen aan de geestelijke schatkamer van de Priesterbroederschap: in alle bovennatuurlijke rijkdommen die de leden hebben verworven, ontvangen zij persoonlijk een grotere overvloed aan genaden. Elke Mis die dagelijks over de hele wereld wordt opgedragen, elk gebed dat wordt voorgedragen, de opofferingen en verdiensten van allen, zijn allemaal van hen en ze kunnen er vrijelijk uit putten.

Maar er is meer: elke tertiarius heeft de immense troost om de Priesterbroederschap rechtstreeks te kunnen helpen in haar apostolaat, in haar strijd: door de inspanningen die hij elke dag levert om zijn verplichtingen

na te komen, door de gebeden en offers die hij aan God brengt, vergroot hij deze geestelijke schat en steunt hij met kracht de grote familie waarvan hij deel uitmaakt.

Hoezeer moeten al deze overwegingen u aanmoedigen, beste gelovigen, om u in te zetten voor dit nederige leger van de Priesterbroederschap dat zo dierbaar is aan het Hart van God! De vijftigste verjaardag, die we vandaag vieren, is een prachtige gelegenheid om de stap te zetten en persoonlijk, of zelfs als familie, te beslissen om vurig onder de vlag van Christus onze Koning te gaan staan. “Dominus Rex noster, ipse salvabit nos! De Heer is onze Koning, Hij is het die ons zal redden.” (Antifoon in de Vespers van Christus Koning). Vraag het aan de priesters van uw priorijen: zij zullen uitleggen hoe u zich kunt inschrijven om tertiarius van de Priesterbroederschap te worden.

Wat een vreugde voor het Hart van God, wat een steun voor de Kerk, wat een eer voor u en wat een hulp voor de Priesterbroederschap, als dit jaar nieuwe leden in groten getale zouden komen, en als alle oude leden vuriger en heiliger zouden worden! Dit is een van mijn dierbaarste wensen. Ik vertrouw het toe aan het brandende Hart van Onze Heer Jezus Christus en ik dank u voor uw vrijgevigheid. Ik geef u allen graag mijn zegen.

Don Davide Pagliarani
Algemeen-Overste

Menzingen, 1 november 2020

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Mystieke Roos, bid voor ons.

Palestina, de geboortegrond van O. L. Vrouw, is buitengewoon rijk aan bomen, planten en bloemen. Toen God aan Mozes, de toekomstige leidsman van het Joodse volk, in het brandende braambos verscheen, sprak Hij dat Hij hem zou voeren naar een land waar melk en honig vloeien (*Ex 3*). Sterkere

uitdrukking had God moeilijk kunnen gebruiken, om de weelde en de overvloed van het land van belofte weer te geven.

De Israëlieten mochten dan ook weldra ondervinden, dat de Allerhoogste Zijn woord gestand deed. Toen de verkenners door Mozes uitgezonden, om land en volk te bespieden, van hun tocht terugkwamen, hadden zij een machtige druiventros, granaatappels en vijgen medegebracht (*Num. 13, 24*), om een treffend bewijs te geven van de buitengewone vruchtbaarheid van de streek. Die vruchtbaarheid was trouwens de oorzaak waarom Palestina gedurende zo lange jaren de twistappel geweest is tussen zijn machtige burens, Assyrië en Egypte.

Maar helaas, de vruchtbare landbouwgronden liggen nu veelal braak en verlaten, druk bevolkte streken zijn woestenijen geworden, waar de puinhopen nog spreken van steden en dorpen die vergaan zijn; heuvels eertijds weelderig groen, met uitgestrekte bossen en machtige bomen begroeid, treuren om hun dorre flanken, en van de wijnvelden, zo geestdriftig door de

gewijde schrijvers bezongen, is vaak geen spoor meer te vinden. (opm. red.: Heeft Christus dat alles niet voorgezegd?)

Is het dan wonder dat de H. Schrift herhaaldelijk Palestina's plantenwereld roemt en aan bomen, planten en bloemen de heerlijkste beelden ontleent om daarmee haar helden te kronen? En de H. Kerk, die zo gaarne in haar liturgie de heilige Boeken met hun beeldenrijkdom benut, omkranst dan ook het hoofd van de gezegende Moedermaagd met de mooiste beelden uit de plantenwereld van het Oosten. Op haar past zij onder meer de woorden toe: "Ik heb me verheven als een ceder van de Libanon, als een cypres van de Hermon ... als een palmboom langs de oever ... als de rozen te Jericho." (*Eccl. 24, 13-14*)

De ceder, de fierste van Palestina's bomen, of liever gezegd, de koning en de oudvader van de plantenwereld, kan eeuwen oud worden en in de omstreken van Palmyra, waar de machtigste ceders staan, heeft de boom een omtrek van dertien tot veertien meter. De ceder, die recht omhoog schiet, soms tot een hoogte van dertig meter en evenals bij ons de dennenboom, nooit zijn groen gewaad

verliest, is een zinnebeeld van Maria, die haar ziel altijd hemelwaarts gericht hield en onbederfelijk was naar ziel en lichaam.

Ook de olijfboom en de wijnstok, die om hun vruchtbaarheid, de rijkdom van het land uitmaakten, zijn zinnebeelden van Maria, die ongetwijfeld het vruchtbaarste van alle schepselen mag genoemd worden, daar zij aan de wereld de Verlosser heeft geschonken. De olijfboom brengt bovendien een olie voort die buitengewoon verzacht, terwijl de wijngaard ons zijn kostbaar vocht schenkt. Olie en wijn nu, die heerlijke aardse weldaden, zijn een afbeelding van de bovennatuurlijke gaven, welke wij, door Maria's bemiddeling van de hemel ontvangen. Tenslotte, zoals de barmhartige Samaritaan, die bij het zien van de gekwetste, uit zijn reistas wijn en olie nam om de wonden van die beklagenswaardige te reinigen en te verzachten, treedt ook Maria op om door haar goedig hart aangespoord en door onze ellenden bewogen, de wonden van onze ziel te reinigen.

Levert daarom de plantenwereld geen gewassen in overvloed om ze om te toveren in zinnebeelden die Maria's voorrechten kunnen verheerlijken? En uit het plantenrijk heeft de H. Kerk slechts één bloem, nl. de roos, in de litanie opgenomen om Maria onder de eretitel van "mystieke roos" haar hulde en verering te brengen.

De roos! Zij is de koningin van de bloemen. Het is eerst volop zomer en de lustuinen betoveren pas dan ons oog, als de rozelaar zijn schitterende bloemen heeft ontvouwen. Zeker, ook andere bloemen

hebben hun kleuren en geuren die ons verblijden, maar toch heeft een boeket eerst dan zijn volle bekoring als er rozen in prijken.

Is het dan wonder dat de H. Kerk in haar liturgie ook een plaats heeft gegund aan die schitterende bloem? Want voor haar heeft zij een bijzondere zegen bestemd en bij zekere gelegenheden behoudt de paus zichzelf het recht voor, de gouden roos te zegenen en ze vervolgens aan te bieden aan vrouwen van koninklijken bloede en vorstelijk geslacht, die zich tegenover de godsdienst of de H. Kerk bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt. Koningin Elisabeth van België mocht de gouden roos ontvangen uit de handen van paus Pius XI.

Wordt in zomerdagen zo vurig uitgezien naar rozen, wij mogen gerust verklaren, dat de wereld ook vurig naar de komst van Maria heeft verlangd en pas na Maria's geboorte is de wereld aangenaam geworden. Wat was toch onze aarde vóór haar komst? Diep beklagenswaardig! Zelfs het volk van God voelde zich diep ongelukkig en smachtte met brandend verlangen naar de Verlosser, die Maria hem zou schenken.

Met Maria is de mystieke roos op aarde verschenen. De roos ontvouwt steeds meer haar bladeren, ontplooit meer en meer haar schoonheid en verspreidt ook altijd meer geur. Geldt dit ook niet van Maria? Vóór de Menswording van Gods Zoon, was zij als een rozenknop, die pas door de volle zomerwarmte zou opengaan; en nauwelijks was Jezus uit haar geboren of die mystieke roos bloeide in al haar schitterende pracht.

Het zou overbodig zijn hier opnieuw de lichamelijke hoedanigheden van Maria te behandelen of over haar zieleschoonheid te spreken; dit deden wij bij vroegere aanroepingen. Het is in een litanie onvermijdelijk dat verschillende aanroepingen op dezelfde voorrechten en hoedanigheden toespelingen maken. Altijd nochtans is er een nieuwe tint bij, en evenals de zon een voorwerp in eindeloze verscheidenheid van glanzen kan belichten, zo stort onze Moeder de H. Kerk over de allerheiligste Maagd een schat van lichtstralen uit, zodat haar beeld, door de speling van het licht, steeds betoverender schoonheid voor onze bewonderende ogen ontvouwt.

In welk een grote verscheidenheid van kleuren de roos zich aan onze ogen mag openbaren, haar kleuren bij uitmuntendheid zijn rood en wit, die dan ook het meest in de mystieke roos worden bemind. De liefde immers wordt door het rood beduid; en of Maria heeft bemind! Haar God bovenal en al wat God verlangde, dat deed zij met de grootste bereidwilligheid, zelfs toen God haar bij de Boodschap vroeg haar hart ten offer te brengen en door het zwaard van de droefheid te laten doorboren. Eén enkel gevoelen beheerste het hart van Maria, en zij openbaarde het in deze woorden: "Zie de dienstmaagd van de Heer, Mij geschiede volgens Uw woord!" Alsof zij zei: "Een dienstmaagd verzoekt men niet, men gebiedt haar, en ik ben bereid in alles Uw heilige wil te volbrengen". Toen dan ook het zwaard in haar hart was gedrongen en de beulen door het folteren van het onschuldig Slachtoffer en de menigte door haar schimpen en vloeken, met wellust dat zwaard in het moederlijk hart van Maria omwoelden, kende de H.

Maagd bij dit folterend verdriet nog maar één verzuchting: “Zie de dienstmaagd van de Heer!”

Haar liefde voor de mensen was niet minder treffend. Het doel immers van Jezus’ leven toch was ook het hare, en samen met haar Zoon koesterde zij maar één verlangen: zielen te verlossen en voor eeuwig zalig maken! Voor hen offerde zij met de grootste liefde alles op, zelfs haar Jezus die haar God was!

Wanneer de roos in plaats van rode, witte bloemblaadjes ontvouwt, dan streeft zij, wat betekenis betreft, de lelie voorbij; want wie denkt dan niet aan de zuiverheid, die bij Maria zelfs niet door de minste smet werd besmeurd?

Wordt de roos geroemd om haar kleur, zij wordt niet minder gevierd om haar geur, en ook in dat opzicht mag Maria met de roos vergeleken worden, want haar deugden verspreiden een hemelse geur, en men zou geen deugd kunnen noemen, of haar geur wasemt op uit Maria’s hart.

Of was haar geloof niet onwankelbaar als de rots? Ofschoon de Farizeeën van ontelbare wonderen getuigen waren geweest, weigerden zij toch in de Zoon van een werkmans de Messias te erkennen. En Maria? Zij aanbidt haar God in het zwakke Kind dat zij moet helpen en verzorgen; en in de handjes welke de kleine Jezus naar haar uitstrekt, erkent zij de almachtige hand van de Schepper, die de aarde door Zijn wil uit het niet trok, en miljoenen sterren door de ruimte slingerde. Zij ziet haar Kind voedsel gebruiken en toch gelooft zij dat Hij de wereld voedt; zij ziet Zijn Bloed uit duizend wonden druipen, en toch aanschouwt zij in dat

gulpende bloed de genadebronnen van de Verlossing; zij ziet Hem sterven op het schandhout van het Kruis en toch gelooft zij dat Hij het leven van de wereld is.

En wat te zeggen van Maria’s nederigheid?

Zij wist dat zij onder alle vrouwen was uitverkoren om Moeder van Gods Zoon te worden; zo-even had een Engel haar die Boodschap gebracht en de gezant van de Allerhoogste had in Gods Naam Maria willen eren; zij was overtuigd, dat door de eeuwen heen alle volkeren haar verheffing zouden bejubelen en haar naam zegenen; en toch klinkt het van haar lippen: *respexit humilitatem ancillae suae*, God heeft op de nietigheid van Zijn dienstmaagd willen neerzien.

Tijdens Jezus’ openbaar leven treffen wij Maria aan waar de Godmens wordt vernederd, maar nooit waar Hij wordt toegejuicht of in triomf ontvangen. Maria was niet aanwezig op de berg van de verheerlijking; zij was er niet toen de geestdriftige scharen haar Zoon tot koning over Israël wilden uitroepen; zij was er niet toen de menigte Hem van in de vroege morgen te Capharnaüm kwam opeisen om wonderen te werken, of toen zij Hem volgde tot in de woestenij; maar op Calvarie, waar Jezus werd bespot en verguisd, daar bevond zich Maria wel!

O mystieke roos, wat verspreidt gij hemelse en verrukkelijke geuren!

Geen rozen zonder doornen! De doorn is op deze vervloekte wereld het zinnebeeld van het lijden, en wie zou durven denken dat de mystieke roos geen doornen heeft

gekend. Ja waarlijk, buiten Christus, heeft geen mens op aarde ooit geleden als de Moeder van Smarten, de Koningin van de Martelaren.

Zeker heeft zij vreugden gekend, want al de geneugten die het moederhart in verrukking kunnen brengen, heeft zij genoten, of liever, zij heeft veel heerlijker geneugten geproefd, omdat haar Kind het beminnelijkste van alle kinderen was, en zij de liefdevolste van alle moeders, maar nooit lukte het haar de rozen van de goddelijke liefde te plukken, zonder zich aan de doornen van het lijden te kwetsen en het akelige uur van Calvarie, dat altijd vóór haar geest zweefde, heeft in de kelk van de zuiverste vreugde steeds de alssem van het bitterste lijden gemengd.

De roos wordt door een stengel gedragen, die door fijne groene blaadjes sober wordt versierd. Het groen, is het niet de kleur van de hoop? Wat moet dat ons

dan bemoedigen, wij die van alle kanten steun nodig hebben om het grote doel van ons leven te bereiken! Die steun toch vinden wij in haar, die de mystieke roos wordt genoemd en tot wie de H. Kerk ons laat bidden: spes nostra, salve: onze hoop, wees gegroet!

Nog werd de roos te allen tijde als een symbool van de overwinning beschouwd. Zelfs in de oudheid, bij de Grieken en bij de Romeinen werden de helmen, de schilden en de triomfwagens met rozen versierd. Maar dan mag zeker Maria met rozen worden omkranst, want geen overwinnaar heeft ooit als zij gezegevierd over vijanden, die zo geducht waren in de strijd. Maria immers zegevierde over de dood, over de hel, over de ketters, over al de vijanden van de zielen en over al de vijanden van de H. Kerk.

Gebed: O goede Moeder Maria, met recht wordt gij om uw verheven deugden mystieke roos genoemd; o leer ons op uw voorbeeld de zuiverheid en de liefde samen beoefenen, laat onze harten de geur van de christelijke deugden verspreiden, sterk onze hoop door de herinnering van uw goedheid en barmhartigheid; en gij, die zo edelmoedig was toen de doornen uw hart doorboorden, stort ons ook de moed in om de onaangenaamheden van het leven met christelijke gevoelens te verdragen.

Amen.

Oefening: Elke dag aan Maria een roos van vrijwillige versterving aanbieden of blijmoedig een onaangenaamheid verdragen.

... wordt vervolgd ...

De grootste vijand

Pater Maximiliaan Kolbe was in 1917 getuige van de triomfantelijke optocht van de vrijmetselaars in Rome, die hun 200^e verjaardag vierden. Daarbij zongen ze godslasterlijke liederen en verkondigden de overwinning van de Vrijmetselarij op Rome. Pater Kolbe verklaarde later dat er over de hele wereld strijd wordt gevoerd tegen de Kerk en dat de vijand verschillende maskers en namen heeft, als socialisme, bolsjewisme, materialisme, theosofie (religieuze onverschilligheid), de leer van de Jehova's, het protestantisme enz., maar dat het grootste kamp schuilgaat achter al de kampen die de frontlinie vormen. En dat kamp is van de vijand bij uitstek, de machtigste en dodelijkste vijand van de Kerk, de Vrijmetselarij.¹

Van vijand van buiten de Kerk ...

Pater Kolbe zag in de geweldige strijd van de Vrouw tegen de Draak uit de Apocalyps de Vrijmetselarij aan het hoofd van het nageslacht van de Slang. Hij stichtte de M.I., de Militia Immaculatae, juist om zoveel mogelijk zielen in te lijven onder het vaandel van de Onbevleete, van Maria, en ze te ontrukken aan Satan.² Pater Kolbe gaf een conferentie in oktober 1922 en daarin wordt de Vrijmetselarij aan de kaak gesteld als de belangrijkste vijand, het hoofd van de Tegen-Kerk. En de Onbevleete is diegene door wie wij kunnen weerstaan aan het leger van de Vrijmetselarij. Hierna volgt een stuk uit deze conferentie:

“In deze korte conferentie wil ik het niet hebben over de vijanden binnen de Kerk, maar die daarbuiten. Wij zijn getuige van een koortsachtige activiteit tegen de Kerk van God, een activiteit die helaas niet zonder vruchten is en die talloze verspreiders tot zijn beschikking heeft. (...) Ze beperken zich niet slechts tot het verkondigen van de leugen, maar ook overspoelen zij onze steden en dorpen met allerlei soorten publicaties die van hand tot hand gaan en de zielen vergiften. Al dat werk is echter slechts een begin. Na deze voorhoede komt immers de zware artillerie van de vijand. En wie is het? Op het eerste gezicht kan het overdreven lijken te beweren dat de Vrijmetselarij de belangrijkste vijand van de Kerk is. (...) Wie zijn de vrijmetselaars? De Vrijmetselarij, georga-

niseerd door vrijdenkers in Londen in 1717, heeft zes jaar later al in de algemene constitutie duidelijk het doel vastgesteld waarvan niemand het recht heeft dat te veranderen. “Elke van de grote loges – zo bevestigt men daarin – heeft het recht om voorafgaande voorschriften te wijzigen en nieuwe vast te stellen, maar niet om het fundamenteel punt te veranderen, dat voor altijd is vastgesteld en dat met zorg moet worden uitgevoerd.” Wat is dat fundamenteel punt? Dat is: de totale vernietiging van de bovennatuurlijke wereld. Het is duidelijk dat men op dat ogenblik men niet meer spreekt over godsdienst en moraal. De neiging naar dit punt is duidelijk bij elke stap. De kunst, de literatuur en de pers, de theaters, de bioscopen, de opvoeding van de jeugd en de wetgeving bewegen zich met grote snelheid naar de uitschakeling van de bovennatuurlijke wereld en naar de voldoening van vleeselijke lusten. (...) Op de ledenlijst staan ministers, generaals en andere hoogwaardigheidsbekleders van de staat, zowel militaire als burgerlijke. (...) Al dezen behoren werkelijk tot de Vrijmetselarij en veroorzaken veel kwaad, maar zij zijn er niet de werkelijke leiders van. De leiders zijn van de zogenaamde Blauwe Vrijmetselarij, terwijl de zogenaamde Rode Vrijmetselarij zich beperkt tot een klein aantal personen (...) dat zich ten volle bewust is van hun doelen en die de talrijke massa van hen die min of meer ‘verlicht’ zijn binnenleiden in de zaken van de vrijmetselaarsorganisatie. Deze leiders zijn onbekend en handelen altijd in het geheim om tegenstand onmogelijk te maken. Zij zijn het die de strategie van aanpak bepalen. Uit hun koker is de Franse Revolutie voortgekomen, alle

revoluties van 1789 tot 1815, en ook ... de Eerste Wereldoorlog.

Volgens hun geest werkten: Voltaire, D’Alembert, Rousseau, Diderot, Choiseul, Pombal, Aranda, Tanucci, Haugwitz, Byron, Mazzini, Palmerston, Garibaldi en anderen. (...) De Vrijmetselarij plaatst degenen die zij wil op een voetstuk en stoot ze ervan af als die personen onafhankelijk willen handelen. Napoleon zelf heeft die ervaring op een overduidelijke wijze opgedaan.

“Wij zullen de Kerk niet overwinnen met redeneren – hebben de vrijmetselaars in één van hun vergaderingen besloten – maar door het bederven van de zeden.”

Hoe kunnen wij ons verweren tegen deze walgelijke stank, tegen dit leger van de Antichrist? De Onbevleete, Middelaars van alle genaden, kan en wil ons helpen.³

Verder citeerde Pater Kolbe in zijn geschriften de hoge vrijmetselaar Rabbi Moïse Montefiore, die in 1848 verklaarde: “Zolang de kranten van de wereld niet in onze handen zijn, zullen wij nergens in slagen”. Pater Kolbe scheef daarop: “Kijk naar de wereld van vandaag, hoe die veranderd is in de afgelopen decennia. Wie zaait het ongeloof onder het volk? Wie heeft de hoop op de hemel weggenomen zodat het volk zijn geluk zoekt in aardse pleziertjes? Wie heeft de stem van het geweten verstikt? Wie heeft de rechten van de volkeren geschonden en de publieke orde omvergegooid? Dat alles is het werk van de dagelijkse pers die de vijand is van de Kerk!”⁴

Wat betreft de slechte pers: zonder enige scrupule moeten we die boycotten en de goede pers ondersteunen. De goddeloze pers had zich nooit zo kunnen ontwikkelen als al die miljoenen katholieken die kranten en tijdschriften, die de Kerk vijandig en dan ook nog vaak van laag niveau zijn, niet zouden kopen. Wat te zeggen van een volk dat betaalt voor zijn eigen verlaging? Deze schande drukt zwaar op de katholieken. Mgr. dr. J. Zwerger, bisschop van Seckau in Oostenrijk, zei in 1884: “Degene die geld geeft voor de slechte pers voert oorlog tegen de Kerk en kan geen waar katholiek genoemd worden”.

De slechte pers is dus verspreid zelfs onder de trouwe katholieken, maar ook vult de Vrijmetselarij met de televisie, slechte films en internet helaas maar al te vaak hun geesten met vuiligheid.⁵

... Naar vijand binnen de Kerk

Inmiddels kunnen wij constateren dat de Vrijmetselarij al langer niet meer slechts buiten de Kerk actief is, maar er binnengedrongen is en het moreel leergezag van de katholieke Kerk bederft. Er zijn (hooggeplaatste) leden van de katholieke Kerk die lid zijn van de Vrijmetselarij, soms zelfs openlijk. Zo nam Kardinaal Danneels, aartsbisschop van Mechelen, in 2008 actief deel aan een vrijmetselaarsvergadering, gekleed in het witte rituele kostuum van de Vrijmetselarij. Hij gaf ook toe een conferentie te geven in de vrijmetselaarstempel in België. Ook bezocht hij een vrijmetselaarsbeurs en staat handenschuddend op de foto met de Grootmeester van het Grootoosten van België. Kardinaal

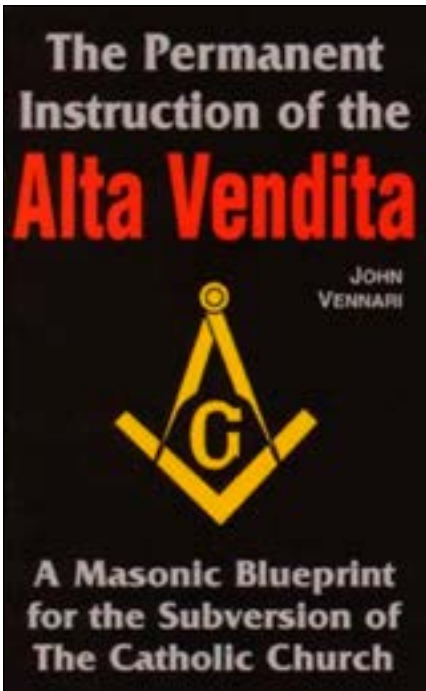
Kardinaal Danneels op een vrijmetselaarsbeurs

Danneels steunde ook openlijk het homohuwelijk.

De duivelse blauwdruk openbaar

Dat het ook het plan was van de Vrijmetselarij om het Vaticaan binnen te dringen, blijkt uit maconnieke documenten van begin 19^e eeuw, genaamd ‘The Permanent Instruction of the Alta Vendita’ die Paus Gregorius XVI in handen zijn gevallen, afkomstig uit de hoogste loge van de Italiaanse Carbonari (een geheim genootschap met banden met de Vrijmetselarij) genaamd Alta Vendita.

In 1859 publiceerde de Franse Kardinaal Jacques Crétineau-Joly op aandringen van Paus Pius IX, die overigens de authenticiteit van deze instructie verzekerde, deze documenten in zijn boek “L’Eglise Romaine Face à la Révolution”. In 1884 publiceerde Mgr. G.F. Dillon vervolgens op verzoek van Paus Leo XIII een Engelse vertaling in zijn boek “Grand Orient Freemasonry Unmasked as the Secret Power Behind Communism”.

Kort en informatief boek over de Alta Vendita van de hand van John Vennari, de uitgever van Catholic Family News

Volgens deze documenten verklaarde de loge openlijk dat “hun ultieme doel als dat van Voltaire en de Franse Revolutie was, namelijk de uiteindelijke en blijvende vernietiging van het katholicisme en zelfs van het christelijk gedachtengoed”. Het is interessant om te lezen op welke wijze de Vrijmetselarij denkt dit doel te bereiken. Hierna volgt een deel van de inhoud en de instructies van de Alta Vendita:

“De paus, wie het ook is, zal nooit naar de geheime genootschappen toe komen; het is aan de geheime genootschappen de eerste stap te zetten richting de Kerk, met het doel beiden te overwinnen.

Het werk dat we gaan ondernemen is niet het werk van een dag, of van een maand, of van een jaar; het kan goed meerdere jaren duren, misschien een eeuw, maar in onze rangen sterft de soldaat en de strijd gaat door.

Wij zijn niet van plan de pausen te winnen voor onze zaak, om er een nieuw-bekeerde van onze principes van te maken, verkondigers van onze ideeën. Dat zou een belachelijke droom zijn en als de gebeurtenissen zus of zo verlopen, als er bijvoorbeeld kardinalen of prelaten uit vrije wil of bij verrassing een deel van onze geheimen zouden weten, dan is dat geen aanleiding om hun verheffing op de stoel van Petrus te verlangen. Deze verheffing zou ons ruïneren. De ambitie alleen zou hen tot geloofsafval brengen, de vereisten van de macht zouden hen dwingen om ons op te offeren. Wat we moeten vragen, wat we moeten zoeken en afwachten, zoals de Joden hun Messias verwachten, dat is een paus volgens onze noden.

Daarmee marcheren we zekerder naar de aanval op de Kerk dan met de brochures van onze broeders in Frankrijk en zelfs dan met het goud van Engeland. Wilt u er de reden van weten? Dat is omdat daarmee, ten einde de hoge rots te breken op welke God zijn Kerk heeft gebouwd, we geen azijn van Hannibal meer nodig hebben, noch buskruit, noch onze armen. We hebben de pink van de opvolger van Petrus verwikkeld in de krijgslid, en deze pink is even goed voor deze kruistocht als alle Urbanussen II en alle H. Bernardussen van de christelijkheid. (...)

Nu dus, om ons te verzekeren van een paus die passend is, is het eerst nodig voor deze paus een generatie te vormen, waardig voor het rijk waarvan wij dromen. Laat de ouderen en de rijperen van leeftijd links liggen; ga naar de jongeren en als het mogelijk is, zelfs naar de kinderen. (...)

U smeedt zich, met weinig moeite, een reputatie van goede katholieken en van vaderlanders in hart en nieren. Deze reputatie zal onze leerstellingen toegang geven te midden van de jonge clerus alsook tot in het diepste van de kloosters. Binnen enkele jaren zal deze jonge clerus noodzakelijkerwijs alle functies bekleden; zij zullen het raadsorgaan van de paus vormen, zij zullen geroepen zijn om een paus te kiezen die zal regeren. En deze paus, zoals het merendeel van zijn tijdgenoten, zal vanzelfsprekend doordrongen zijn van de Italiaanse en humanitaire principes die wij in omloop zullen gaan brengen". (...)

Kortom, de Alta Vendita zegt dat ze niet de intentie heeft een vrijmetseelaar als paus te willen plaatsen, maar om de macht te grijpen om de paus heen en zo een sympathisant voor hen uit te kunnen kiezen. De katholieke leiders zullen zo omgevormd zijn dat zij de moderne, liberale ideeën van de revolutie niet meer veroordelen, maar zullen inbrengen binnen de Kerk. Zo zullen de clerus en het volk lopen onder het vaandel van de Verlichting, denkend dat zij onder het vaandel van de Apostolische Sleutels lopen.

Het dreigend gevaar van een oecumenisch concilie

Gedurende de 19^e eeuw werd de maatschappij in toenemende mate doordrongen van de liberale principes van de Franse Revolutie, tot groot nadeel van het katholiek geloof en de katholieke staat. De zogenaamde ‘zachtere en vriendelijkere’ begrippen van religieus pluralisme, religieuze onverschilligheid, democratie waarbij alle macht van het volk komt, een vals begrip van vrijheid, inter-religieuze bijeenkomsten, scheiding van Kerk en Staat en andere nieuwigheden kregen vat op de geest van Europese staats- en kerklieden.

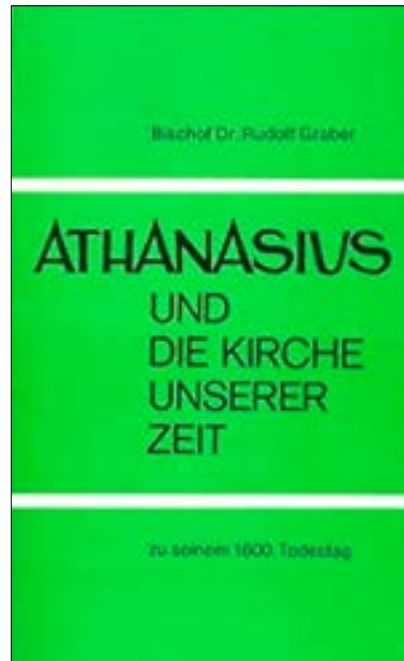
De pausen van de 19^e eeuw en begin 20^e eeuw voerden oorlog tegen deze gevaarlijke ontwikkelingen; zij wisten dat slechte principes, hoe mooi ze ook konden lijken, geen goede vruchten konden dragen, en dat deze principes niet alleen in ketterijen geworteld waren, maar ook in geloofsafval. Deze pausen richtten hun kanonnen op hun doel; met de monumentale Syllabus Errorum van 1864, waarin de belangrijkste dwalingen van de moderne wereld werden veroordeeld, bracht Pius IX een gevoelige slag toe aan de vijand.

Ook Paus Pius X erkende het modernisme als de meest dodelijke plaag die gestopt moest worden. Hij zag het als zijn taak de zuiverheid en de integriteit van de katholieke leer te bewaren en zei, dat, als hij niets zou doen, hij gefaald zou hebben in zijn wezenlijke taak. Deze Paus bracht tegen dit modernisme de encycliek Pascendi uit en de Syllabus Lamentabili, stelde een

anti-modernisten-eed in die gezworen moest worden door alle priesters en leraren, hij zuiverde de seminaries en universiteiten van modernisten en excommuniceerde de hardnekkigen en onboetvaardigen.⁶

Het kwaad woekerde echter ondergronds door. In een geheime consistorie van 23 mei 1923 ondervroeg Paus Pius XI dertig kardinalen van de Curie over het idee van het organiseren van een oecumenisch concilie. De kardinalen adviseerden ertegen, omdat de vijanden van de Kerk, de modernisten, klaarstonden om een revolutie in de Kerk teweeg te brengen, een nieuw 1789, en er hoogstwaarschijnlijk moties en methodes ingediend zouden worden die onverenigbaar waren met katholieke tradities.⁷

Wellicht waren deze kardinalen ook op de hoogte van de geschriften van de beruchte geëxcommuniceerde afvallige kanunnik Roca (1830-1893), die een nieuwe, verlichte Kerk voorspelde, beïnvloed door het socialisme van Jezus en zijn apostelen. Dr. Rudolf Graber, bisschop van Regensburg, Duitsland, één van de concilievaders van Vaticanum II, publiceerde in 1973 ter gelegenheid van de 1600e verjaardag van de dood van de H. Athanasius een boekje getiteld 'Athanasius en de Kerk van onze tijd', waarin hij het duivels complot van de vijanden van de Kerk onthulde om in de Kerk te infiltreren en deze van binnenuit te vernietigen door het creëren van een anti-kerk of een nieuwe Kerk en door de functie van de oude Kerk te wijzigen. Roca voorspelde al, dat dit middels een oecumenisch concilie zou gebeuren.

“De nieuwe Kerk, die mogelijk niets zal behouden van de Scholastieke Leer (opm. red.: de filosofie van Thomas van Aquino) en de oorspronkelijke vorm van de Kerk van altijd, zal niettemin goedkeuring en canonieke jurisdictie krijgen van Rome.” “De liturgie, de ceremonie, het ritueel en het reglement van de Romeinse Kerk zullen binnenkort een transformatie ondergaan op een oecumenisch concilie, dat alles zal herstellen naar de eerbiedwaardige eenvoud van het gouden tijdperk van de Apostelen in overeenstemming met de vereisten van geweten en moderne beschaving.” Roca spreekt vooral over “nieuw”: een “nieuwe godsdienst”, een “nieuw dogma, een “nieuw ritueel”, een “nieuw priesterschap”. Hij noemt de nieuwe priesters “progressisten”, hij spreekt over de onderdrukking van de toeg en van het

priesterlijk celibaat ... Ook heeft Roca het over de toekomst van het pausschap. Hij schreef: "Er is een offer in het verschiet dat een plechtige akte van boete vertegenwoordigt ... Het pausschap zal vallen; het zal sterven onder het heiligd mes dat de vaders van het laatste concilie zullen smeden. De keizer-paus is een hostie (slachtoffer) gekroond voor het offer"⁸.

De Rozenkruiser (Rozenkruisers: een spirituele beweging met relaties met de Vrijmetselarij) Dr. Rudolf Steiner, stichter van de Anthropomorphic Society, verklaarde in 1910: "Wij hebben een concilie nodig en een paus om het af te kondigen"⁹.

Rond 1948 heeft Paus Pius XII een begin gemaakt met het opzetten van een algemeen concilie op verzoek van de overtuigd conservatieve kardinaal E. Ruffini om de valse meningen, die de fundamenteën van de katholieke Kerk dreigden te ondermijnen, te bestrijden. Helaas meende deze paus dat hij te oud was om zo'n grote taak op zich te nemen en besloot dat deze voor zijn opvolger zou zijn.

Tóch een oecumenisch concilie ... met gevolgen

Inmiddels is Vaticanum II, het door de vijand zo gewenste oecumenische concilie, geschiedenis. Het is algemeen bekend en overweldigend gedocumenteerd¹⁰ dat een klik van liberale theologen en bisschoppen Vaticanum II heeft gekaapt met het doel om de Kerk te herscheppen volgens hun eigen beeld door het implementeren van een "nieuwe

theologie". Critici zowel als verdedigers van Vaticanum II zijn in overeenstemming op dit punt. Er waren ontelbare conflicten tijdens Vaticanum II tussen de zogenaamde Coetus Internationalis Patrum (Latijn voor: Internationale Groep van Vaders) onder leiding van Mgr. Marcel Lefebvre, die vocht voor de Traditie, en de progressieve Rijn Groep. Uiteindelijk zegevierde echter het liberale en moderne element.

Dit concilie heeft de deur opengezet voor vele ideeën die voorheen in de ban waren gedaan door de leer van de Kerk, maar die op dezelfde golfengete zaten als de ideeën van de modernisten. Moderne dwalingen werden niet meer veroordeeld. Teksten die voor meerderlei uitleg vatbaar waren werden opgenomen om er later gebruik van te maken¹¹, om de valse oecumene te promoten, een valse religieuze vrijheid, een nieuwe liturgie, een nieuwe collegialiteit en een nieuwe houding naar de wereld toe. De verwachtingen van de Alta Vendita werden dus met dit concilie gerealiseerd en verspreid over de gehele Kerk.

In vrijmetselaarskringen werden deze gebeurtenissen gevierd en toegejuicht. Yves Marsaudon van de Schotse Rite pree in zijn boek 'Ecumenism viewed by a traditional freemason' het oecumenisme dat gekoesterd werd door Vaticanum II en zei: "Katholieken moeten niet vergeten dat alle wegen naar God leiden. En ze moeten accepteren dat dit gedurfd idee van vrijdenken, dat we werkelijk een revolutie kunnen noemen, voortkomend uit onze vrijmetselaarsloges, zich prachtig heeft verspreid over de koepel van de Sint Pieter"¹².

Ook de Fransman en vrijmetselaar Jacques Mitterand, voormalig President van de Franse Republiek, schreef goedkeurend: “Er is iets veranderd binnen de Kerk, en over antwoorden gegeven door de Paus op de meest dringende kwesties als het priesterlijk celibaat en geboortebeperving wordt flink gedebatteerd binnen de Kerk zelf; het woord van de soevereine Paus wordt in twijfel getrokken door bisschoppen, priesters en de gelovigen. Voor een vrijmetselaar is een man, die vraagtekens zet bij dogma’s, als een vrijmetselaar zonder schort”¹³.

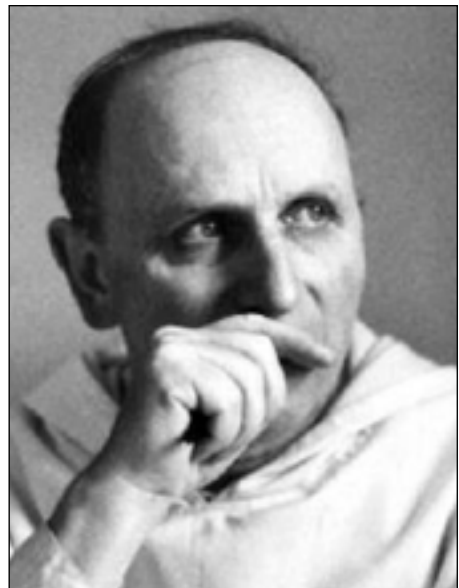
Marcel Prelot, een senator in het departement Doubs in Frankrijk is waarschijnlijk het meest nauwkeurig in het beschrijven van wat er werkelijk plaats heeft gevonden. Hij schrijft: “We hebben anderhalve eeuw gezwoegd om onze opvattingen te doen zegevieren in de Kerk en zijn daarin niet geslaagd. Tenslotte kwam Vaticanum II en wij hebben getriomfeerd. Van toen af aan zijn de voorstellen en principes van het liberaal Katholicisme definitief en officieel geaccepteerd door de Heilige Kerk”¹⁴.

(Hierbij moet worden opgemerkt dat de Kerk als zijnde het Mystiek Lichaam van Christus, niet kan dwalen, maar dat dit niet wil zeggen dat bedienaars in de Kerk, zelfs op de hoogste posten, niet besmet kunnen raken met deze moderne geest, en ideeën kunnen verdedigen die tegengesteld zijn met de altijd vaststaande leer, het eeuwigdurend Magisterium van de Kerk.)

De latere Kardinaal Yves Congar, Dominicaan en theoloog, één van de ver-

nieuwers, merkte tevreden op dat “De Kerk vredig haar (communistische) Oktober Revolutie heeft gehad”¹⁵. Ook gaf hij toe dat de Verklaring over de Godsdienstvrijheid van Vaticanum II in tegenstelling was met de Syllabus van Paus Pius IX.

Kardinaal Ratzinger (de latere Paus Benedictus XVI) schreef dat hij de tekst van Vaticanum II ‘Gaudium et Spes’ als een soort “tegen-syllabus” zag: “In het geval het wenselijk zou zijn een diagnose te geven van de tekst [Gaudium et Spes] in zijn geheel, dan zou men kunnen zeggen dat (in combinatie met de teksten over religieuze vrijheid en wereldreligies) het een herziening is van de Syllabus van Pius IX, een soort tegensyllabus ... Laten we er genoeg mee nemen hier te zeggen dat de tekst dient als een tegensyllabus en als zodanig van de kant van de Kerk een poging

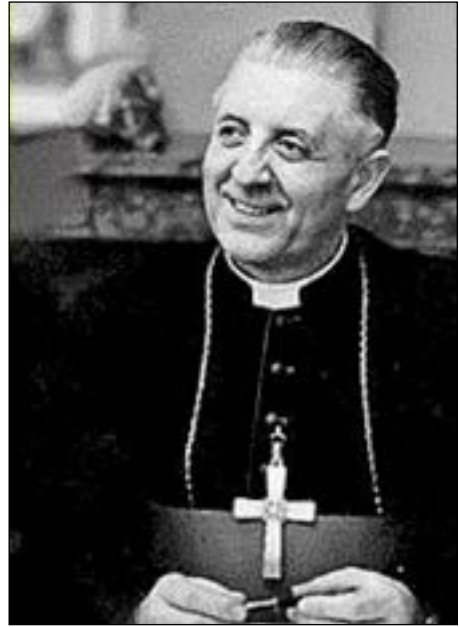
Pater Yves Congar

vertegenwoordigt tot een officiële verzoening met het nieuwe tijdperk dat in 1789 ingehuldigd is”.¹⁶

De progressieve Kardinaal Suenens, voormalig Belgisch aartsbisschop en één van de concilievaders, verklaarde: “Vaticanum II is de Franse Revolutie van de Kerk”.¹⁷

Een oproep aan de Ridders van de M.I.

Beste Ridders, wij beleven een oorlog zonder bommen, maar heel wat dramatischer: een oorlog geleid door de aanhangers van Satan tegen het vleesgeworden Woord.¹⁸ Mgr. Lefebvre zei: “Tegenwoordig gaan de mensen bidden als de bommen beginnen te vallen (...) Maar we zijn op een moment waarop de bommen op ons vallen en we staan op het punt het geloof te verliezen. Het leven van de ziel verliezen, is heel wat erger dan het leven van het lichaam te verliezen”.¹⁹ Het doel van de vijand is de vernietiging van de Kerk en de christelijke maatschappij om op hun ruïnes ‘de Tempel’ te stichten, dat wil zeggen een universele Republiek (mondiaal) zonder God, bezield door een menselijke godsdienst, in afwachting daarvan dat Satan openlijk regeert.²⁰ Mgr. Lefebvre noemde Vaticanum II ‘de Derde Wereldoorlog’; een dramatische oorlog, maar vooral een bovenmenselijke oorlog. “Het is geen menselijke strijd. Wij worstelen met Satan. Het is een strijd die alle bovennatuurlijke krachten vereist die we nodig hebben om te strijden tegen degene die de Kerk radicaal wil vernietigen. (...) We moeten ons bewust zijn van deze dramatische, apocalypti-

Kardinaal Suenens

sche strijd waarin we leven en deze niet bagatelliseren. In de mate waarin wij hem bagatelliseren, vermindert onze ijver voor de strijd. We worden dan zwakker en we durven de waarheid niet meer te verkondigen. We durven dan het maatschappelijk rijk van Onze Heer niet meer te verkondigen, omdat dat slecht klinkt in de oren van de niet-religieuze en atheïstische wereld.”²¹

Ziedaar dus het voedsel voor onze ijver en onze vurigheid van Ridders: het zich bewust worden van de hevigheid van de strijd in geheel de omvang. In dergelijke omstandigheden hebben wij niet meer het recht middelmatig te zijn: laten we heiligen wezen.²²

Onze strijdwapens zijn bovennatuurlijk en de liefde maakt vindingrijk. De liefde

wekt in de harten altijd nieuwe middelen op om goed te doen. De heilige kinderen van Fatima vonden altijd weer nieuwe offertjes uit om zielen van de eeuwige verdoeming te redden. De Ridder van de Onbevleete zal evenzo de middelen die hem ter beschikking staan, weten te benutten om dit grote doel te bereiken. Zo zijn voor hem de voornaamste hulpmiddelen de beproevingen, de vernederingen, het lijden en de kruisen.

“Degene die, met een zuiver hart dat ontvlamd is door de liefde tot God, door een gebed tot de Onbevleete alles in het werk stelt om zoveel mogelijk zielen voor haar te veroveren en hen uit de ketens van de Kwade te bevrijden om hen gelukkig te maken – diegene, maar alleen diegene zal op een dag haar triomf vieren.”²³

Zijn we daarom trouw aan onze plichten van staat, ons gebed en vooral de Rozenkrans, laten we de naastenliefde beoefenen, goede werken doen, ons verdiepen in de kennis van het katholieke geloof, zodat we ook anderen kunnen verlichten, zo vaak als mogelijk de traditionele Mis bijwonen en de sacramenten ontvangen, en trachten we zielen te redden door het uitdelen van de Wonderdadige Medaille waar dit maar mogelijk is. Proberen we meerdere malen per dag het schietgebed van deze medaille te bidden met de toevoeging van Pater Kolbe erbij: “O Maria, zonder zonden ontvangen, bid voor ons die onze toevlucht tot u nemen, en voor hen die hun toevlucht niet tot u nemen, in het bijzonder de vrijmetselaars”. En laten

we altijd vol vertrouwen opzien naar en de bijstand afsmeaken van onze Hemelse Koningin, wier Onbevleete Hart, zoals zij te Fatima voorspelde, uiteindelijk zal zegevieren.

1. Manuscript van Pater Kolbe, “De hedendaagse vijanden van de Kerk”
2. Tijdschrift ‘Le Chevalier du Coeur Immaculé’ februari 2005 van de paters Franciscanen in Morgon, Frankrijk
3. Ibid.
4. Geschriften van de H. Maximiliaan Kolbe, Niepokalanow 1970, deel VII p. 1194
5. Akcja Katolicka a masoneria (Katholieke Actie en Vrijmetselarij) in Sw.Maksymilian Maria Kolbe o masonerii i Zydach, Krzeszowice, 2003, p 23-25, geciteerd in L’Immaculée Notre Idéal van Pater K. Stehlin
6. R. Hontiveros – Satan must reign in the Vatican: the pope will be his slave, <https://www.lepantoin.org/satan-must-reign-in-the-vatican-the-pope-will-be-his-slave>, J. Vennari – The Permanent Instruction of the Alta Vendita, A Masonic Blue print for the Subversion of the Catholic Church, <http://www.brizek.com/endtimes/altavend.htm>, september/oktober 2020 geraadpleegd
7. Raymond Dulac, Episcopal Collegiality and the Second Council of the Vatican, Paris: Cedre, 1979 pp. 9-10
8. Dr. R. Graber op.cit. p.34-36
9. Ibid.
10. Cf. Fr. Ralph Wiltgen S.V.D., The Rhine Flows into the Tiber (New York: Hawthorne, 1967; TAN, 1985); Michael Davies, Pope John’s Council (New York: Arlington House, 1977; Kansas City: Angelus Press, 1992); Bischof A. Wycislo, Vatican II Revisited: Reflections by One Who Was There (Staten Island, NY: Alba House, 1987)
11. Aartsbisschop Lefebvre, An Open Letter to Confused Catholics (Kansas City: Angelus Press, 1992) p. 89
12. Ibid.
13. Ibid. p. 88-89
14. Le Catholicisme Liberal, 1969, ook Lefebvre, op. cit. p. 100
15. Lefebvre op. cit. p. 100
16. Joseph Cardinal Ratzinger, Principles of Catholic Theology, San Francisco: Ignatius Press, 1987 pp. 381-382
17. Lefebvre op. cit. p. 100
18. Tijdschrift ‘Le Chevalier du Coeur Immaculé’ mei 2008, van de Paters Franciscanen in Morgon, Frankrijk
19. Mgr. M. Lefebvre, Un évêque parle, p. 200-201
20. Mgr. H. Delassus, La conjuration antichrétienne h. 28-51
21. Lefebvre, 29.6.1987, preek bij de priesterwijdingen, Fideliter nr. 58 juli/aug 1987, p. 475
22. Zie noot nr. 18
23. Pater Kolbe, Rycerz Niepokalanej 4 (1924), p. 218; SK 1075, geciteerd in L’Immaculée Notre Idéal, Pater K. Stehlin, p. 59-60

Marielle Verbeek

Terugblikken

In de sporen van de H. Willibrordus

Deze zomer zijn wij op ons ijzeren ros, de fiets, van Antwerpen naar Echtenach gegaan. We hebben de sporen van de H. Willibrordus, de grote heilige en missionaris van Nederland zowel als van Antwerpen, gevolgd. Hier volgt een kort verslag van deze tocht.

Op zondag 26 juli jl. kwamen we na de Hoogmis in de Hemelstraat bijeen en keken nog eens goed onze fietsen na. Hebben we alles bij ons om 5 dagen op de fiets te overleven? Tentje, slaapzak, eetketeltje, bestek, ... Fietsen in orde? Jawel, eenmaal vertrokken en een aangenaam briesje door onze haren waait, verdwenen ook de zorgen. Wij gingen in de sporen van de H. Willibrordus. Hij had vroeger in de buurt van de plaats waar nu de St. Willibrorduskerk van Berchem (een deelgemeente van Antwerpen) staat, al een kerkje gebouwd naast een bos, en heeft met zijn helpers vandaaruit in Antwerpen en omgeving gemissionoerd. Tenminste twee jaar heeft hij

Onderweg...

Voor de Willibrorduskerk in Antwerpen-Berchem

gewerkt in deze toentertijd Frankische nederzetting tussen een Friese bevolking. Ja, wij staan er niet bij stil, maar langs de rivieren woonden zelfs tot hier in België Friezen. Willibrordus was uit Engeland gekomen om de Friezen, die nog heidenen waren, het christelijk geloof en daarmee vaste hoop op de hemelse gelukzaligheid te brengen. Hier in Berchem was dus één van de plaatsen van zijn missiewerk. Na een korte pauze zijn we verder naar het zuidoosten gefietst, eerst naar Mechelen, dan langs het kanaal naar Leuven en tenslotte bereikten we 's avonds de gastvrije kapel in Bierbeek. Nadat we onze tenten in de tuin hebben opgezet en een kampvuurtje gemaakt, konden we eten en ons wat vermaken.

Kerk Hoei met St. Domitianus

De eerste dag verliep vlot, de wind was mee en de eerste kleine heuvels gingen ons nog goed af. Maar de tweede dag viel toch tegen. De hellingen werden langer en steiler, de wind draaide naar het zuiden, zodat we het een stuk moeilijker kregen in de graanvelden op weg naar Hannuit. Daar droeg E.H. Bochkoltz de H. Mis op en fietste vanaf toen met ons mee. In de namiddag ging het geleidelijk omlaag tot aan de Maas in Hoei, waar de relikwieën van de H. Domitianus, één van de heilige bisschoppen van Maastricht, liggen. Vandaaruit reden we omhoog langs een riviertje de bossen in. Tegen de avond kwamen we

Het dal van de Our

aan op onze overnachtingsplaats in de buurt van Havelange. We mochten op het terrein van een gastvrije man onze tenten opslaan aan de rand van een bos. Het eten smaakte ons opperbest na zo'n dag fietsen, maar 's nachts werden we wakker door een ongewenste bezoeker. Een wild zwijn kwam brommend onze kant op. Een schreeuw van de Eerwaarde was gelukkig genoeg om dit beest weg te jagen.

De volgende dag, dinsdag, was de zwaarste dag. We moesten namelijk de Ardennen over. Eerst kwamen we door het kleinste stadje van België, Durbuy, wat schitterend gelegen is langs een rotswand in het dal van de Ourthe. Daarna moesten we de bergen over, Daarna moeten we de bergen over, het hoogste punt op onze weg is 610 meter, de Baraque Fraiture, die ons heel wat zweetdruppels heeft gekost. Gelukkig volgde daarna ook weer een afdaling. Wel 13 km lang daalde de weg. Na nog enkele kleinere beklimmingen kwamen we tenslotte aan bij de kerk in Steffeshausen, waar E.H. Bochkoltz de H. Mis opdroeg. Na de H. Mis werden we getrakteerd door enkele gelovigen; zij hadden voor ons spaghetti klaargemaakt, die door ons enorm geapprecieerd werd!

Op woensdag volgden we nog het meest de sporen van Willibrordus. We moesten voorbij Ouren aan de Duitse kant van de grens over een bospad de berg op, want we konden op dat deel de rivier de Our met zijn vele bochten niet volgen. Deze weg zal onze grote patroon ook dikwijls

De H. Mis in de kerk te Steffeshausen

hebben afgelegd, waarschijnlijk zowel te voet als te paard, toen hij van het door hem gebouwde klooster in Echternach naar de missie in Utrecht of Noord-Brabant trok of weerkeerde. Nu weten we beter wat hij voor onze bekering allemaal heeft moeten doen en in veel slechtere omstandigheden,

*In het bos omhoog het Ourdal uit
(na Steffeshausen)*

zonder goede wegen en met veel minder middelen dan we nu voorhanden hebben. Menig zweetdruppel is ook bij ons hier gevloeid! Gelukkig konden we verder de rivier wel volgen, waardoor we goed opschoten. Via het vanwege de rotsformaties bekende Müllerdal kwamen we bij een familie in de buurt van Junglinster, waar we opnieuw met onze neuzen in de boter vielen, want ze hadden een barbecue georganiseerd en we mochten in hun tuin overnachten.

De donderdag las E.H. Bochkoltz de H. Mis in een groot bos niet ver van daar, op de plaats waar in de middeleeuwen in een grot een zalige kluizenaar woonde. Voor die grot staat nu een altaar, en sommige gelovigen uit Luxemburg waren gekomen om bij deze H. Mis te zijn. Na het afscheid nemen van deze goede mensen fietsten we op onze ijzeren rossen naar Echternach. Daar kwamen we aan op de plaats, die Willibrordus als rustplaats voor hem en de zijnen heeft gekozen. Hijzelf ligt begraven in de crypte van de basiliek in een mooie marmeren tombe. Vlakbij zijn graf ontspringt een bron, zoals hij er zovele in de Nederlanden heeft doen ontspringen, zowel om te dopen als om drinkwater te hebben en waarbij ook soms mensen genezen werden. Op de dinsdag na Pinksteren is er ieder jaar in Luxemburg groot feest van hun tweede landspatroon, Willibrord. Dan vindt er in Echternach de springprocessie plaats, waarbij de hele stoet, gekleed volgens het oude gebruik, drie sprongen vooruit en twee achteruit maakt. Onder de indruk van Gods schepping (alle

Bij de tombe van de H. Willibrord

Op de Baraque Fature, 610 m hoog

natuurschoon onderweg) en blij het einddoel te hebben bereikt, zijn we voldaan met een busje huiswaarts gegaan.

Broeder René Maria

E.K.-bijeenkomst in Leiden op **zondag 4 oktober jl.**, voortzetting na de Hoogmis. De kinderen krijgen naar ziel en lichaam iets mee, ook blijde herinneringen voor later.

Over de Lourdesbedevaart **23-26 oktober jl.** (die door de omstandigheden nu niet intercontinentaal kon zijn) bij gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de Priesterbroederschap St. Pius X waren de deelnemers uit Nederland, onder leiding van Pater K. Huysegems, van jong tot ouder zeer opgetogen!

Het J.K.I. kwam op **zondag 8 november jl.** bijeen in Leiden. Eén familie!

Zondag 15 november jl. Ook de E.K.-kinderen in Gerwen hebben na de Hoogmis een afwisselend namiddagprogramma. Jong geleerd, is oud gedaan.

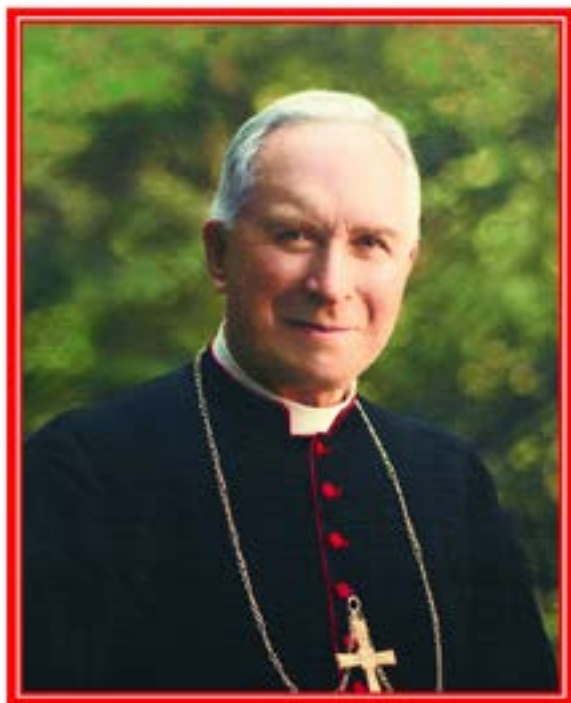
Een met opdrachten zwaar vergrendelde schatkist!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

December:

Voor de meest verlaten zielen in het vagevuur!

Januari

Om te danken voor de genaden die de Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX) sinds 50 jaar mocht ontvangen!

“Opdat de Kerk zou voortbestaan” (1 Jh. 4, 16)

*Mgr. Marcel Lefebvre en de Priesterbroederschap St. Pius X in de storm
(1974-1978)*

Beste Kruisvaarders,

“De andere keer ... is nu!

“O zoveel zouden we daarover nog kunnen vertellen ... Maar dat zal voor een andere keer zijn, zo God wil.” En dan komen de nieuwe maandintenties voor 2021 binnen en dan zie ik: die andere keer is ... nu! De avonturen van de begintijd van de Priesterbroederschap!

Onder schok ...

Weten jullie nog? Visitatoren Monseigneurs Descamps en Onclin bezoeken op 11 november 1974 het nieuwe, al bloeiende seminarie in Ecône. Na afloop zeggen ze: “We hebben een goede indruk!” Maar ... dan hoort hij het! “Hij” is de overste van het seminarie en de hele Priesterbroederschap: Aartsbis-

schop Marcel Lefebvre. Van wie hoort hij het: van de seminaristen die net door de twee gezanten zijn ondervraagd. En wat is nu “het”? Wel: die twee bezoekers hebben de jonge priesterstudenten iets willen wijsmaken: “Het is voor priesters normaal gehuwd te zijn” en “Jullie geloven toch niet dat Jezus op

Pasen echt verrezen is, met lichaam en al??" Monseigneur is geschokt: "Die schurken! Ze zijn zelf van het geloof afgevallen en willen daar mijn jonge priesterstudenten mee besmetten! Als die van Rome komen is dit het Rome van altijd niet!"

Monseigneur wil niet dat deze en andere seminaristen twifelen over wat ze uit hun willen maken in het seminarie in Ecône. En daarom vindt hij het belangrijk onmiddellijk duidelijkheid te scheppen. Nog onder de schok van het gebeurde stelt hij op 21 november zijn "Beginselverklaring" op. En die wordt een "bom": "Met hart en ziel hangen wij aan het katholieke Rome, hoedster van het katholiek geloof en haar Traditie. Daarentegen verwerpen wij het Rome van de nieuw-modernistische en nieuw-protestantse tendensen, die met het Tweede Vaticaans Concilie en de daaruit voortgekomen hervormingen tot doorbraak is gekomen! Dit soort leer is al meermaals door het Leergezag van de Kerk plechtig veroordeeld. Geen gezag, ook niet de hoogste in de hiërarchie (= zelfs geen bisschop of paus), heeft het recht ons geloof van negentien eeuwen te veranderen. De H. Paulus zegt: "Wanneer zelfs wijzelf of een engel van de Hemel u een ander

Evangelie zou verkondigen dan dat wat wij u hebben verkondigd: hij zij uitgestoten!" (*Gal. 1, 8*).

Terwijl Monseigneur dit schrijft, is in het seminarie is op dat ogenblik een vreemde priester op bezoek. Zonder toestemming neemt die de "Beginselverklaring" mee en verspreidt die in tienduizenden exemplaren! Nu is het hek helemaal van de dam! [Voortaan zullen we "Monseigneur Lefebvre" afkorten tot "Mgr.".]

Even een kleine bespreking ... Zogezegd!

Op 30 januari 1975 ontvangt Mgr. Lefebvre een brief uit Rome. Er staat op: "Congregatie voor de Katholieke Opvoeding". Er staat in: "We nodigen u naar Rome uit voor een bespreking over enkele punten die niet duidelijk waren". Mgr. denkt: "Mooi! Dat zal het verslag van de visitatie zijn!" Maar ... daar wachten we nú nog op!

13 februari. Een dag om te onthouden. Mgr. komt de kamer van de Congregatie binnen. Voor hem zit Kardinaal (= een helper van de paus die mee de volgende paus mag kiezen) Garronne. Die was vroeger bisschop van Toulouse en nu voorzitter van een

... geheime commissie! Opgericht nadat Franse bisschoppen met lege seminaries kwaad geworden zijn op Mgr. Lefebvre! Wat blijkt? Deze commissie heeft de visitatoren gestuurd!

Kardinaal Garonne opent het gesprek: “Hebt u er wat tegen mochten we dit gesprek opnemen?” Mgr.: “Zeker niet!” Mgr. is zelfs blij: dan kan achteraf niemand liegen! Gaat het over de visitatie? Heel kort! “Goede indruk.” Maar verder alleen nog over de “Beginselverklaring” van 21 november. En hoe! Kardinaal Garronne: “U gek!! U laat het toe dat men u met de H. Athanasius vergelijkt!” De H. Athanasius van Alexandrië (298-373) was de bisschop die als enige het katholiek geloof als verdedigde. Terwijl bijna alle bisschoppen en de paus dat niet deden. Terwijl dit geloof zwaar werd aangevallen en de gelovigen in verwarring werden gebracht. Door de ketterij van Arius. En? Klopt de vergelijking tus-

sen Athanasius en Mgr.! Bijna honderd procent!

Maar het “kruisverhoor” van de “Geheime Commissie” gaat verder! Kardinaal Tabera: “U bent erger dan alle afbrekers samen!” Mgr. is geschrokken: “Men haalt mij voor “een bespreking over enige punten” en ik wordt hier als voor een gerechtszaak beschuldigd! Met welke recht trouwens?” Nu heeft Mgr. het begrepen: “Dit is een showproces!” Een oneerlijk ding, waar het besluit al op voorhand vaststaat!

Maar Aartsbisschop Lefebvre antwoordt gevat: “Ik heb paus en bisschoppen altijd geëerbiedigd en zal dan ook verder doen! Ik zie niet in dat kritiek op teksten van het concilie kan worden gelijkgesteld met een breuk met de Kerk!” Kardinaal

Garronne: “De oorzaak van de crisis [die geeft hij toe!] ligt bij de communicatiemiddelen (=wat op radio, TV en in de kranten wordt verteld)”. Na het “gesprek” vraagt Mgr.: “Kan ik een kopie krijgen van de opname?” Kardinaal Garronne: “Zeker.” De volgende dag komt punt bij paal: de secretaris wil geen kopie geven! Zelfs ook geen schriftelijke optekening!

Zo: vanaf nu bestaan Priesterbroederschap en seminarie niet meer! Echt?

Hoe gaat dit aflopen? Het duurt tot 6 mei 1975. Wéér een brief: van de kardinaalscommissie”. En die is niet lief: “We schrijven in opdracht van de H. Vader. Uw openlijke verklaring lijkt ons in alle punten onaanvaardbaar. [Dat kán moeilijk: Mgr. herhaalt o.a. een stuk H. Schrift] Mensen oproepen om richtlijnen van de paus aan een eigen onderzoek te onderwerpen is taal van ketters (= geloofsvervalsers)! Daarom delen we volgend besluit mee:

1. Mgr. Mamie (nieuwe bisschop van Fribourg) trekt de officiële erkenning van de Priesterbroederschap door zijn voorganger weer in.
2. Na opheffing van de FSSPX verliest elke van haar vestigingen zijn bestaansrecht, met name het seminarie in Ecône”.

Écht?? Punt één is niet geldig omdat volgens kerkrecht een congregatie (zoals de Priesterbroederschap) niet door een plaatselijke bisschop kan worden afgeschaft, maar alleen door de paus.

Dan is de hele “Geheime Commissie” niet eens een rechtbank! Wat Kardinaal Garronne kort daarna toegeeft! Dan krijgt Mgr. niet eens de gelegenheid zich te verdedigen! En bovendien: mocht Mgr. écht iets fout hebben gedaan, dan hoort hij zelf bestraft. Maar met welk recht wordt een bloeiend werk van de Kerk samen met een bloeiend seminarie afgeschaft? Het gaat hier niet naar recht en rechtvaardigheid! En al helemaal niet volgens het doel van de Kerk van Jezus: de redding van de zielen!

Hulpschreeuw-bedevaart!

Aartsbisschop Lefebvre lijdt verschrikkelijk! Gaat hij opgeven? Njet!! Liefst zou hij met de paus zelf spreken, maar staatssecretaris (minister van de paus) Kardinaal Villot (“Vi-jó”) wil het niet toelaten: “Dat zou op een officiële erkenning (= dat de paus het met Mgr. Lefebvre ééns is) lijken!”

Wat nu? Wel: Mgr. zórgt ervoor dat de paus hem zal horen! Zonder kwaadheid. Smekend. Van 24 tot 26 mei leidt hij een enorme bedevaart naar Rome. Met meerdere duizenden traditiegetrouwe (= die het geloof niet

Kardinaal Villot

willen laten veranderen) katholieken. Niet te overzien!

Mgr. preekt in verschillende basiliëken (= pauselijke kerken). Eerst haalt hij de H. Schrift aan: “*Handelingen 4, 12: Bij niemand anders is redding te vinden [dan bij Jezus]*”. Dan: “Het drama van de laatste vijftien jaar bestaat nu net dáárin: het valse oecumenisme! Dat leert dat alle godsdiensten “heils-waarde” hebben. [Dat je door elk geloof in de hemel kan komen.] Dat is verkeerd! Wij zijn nakomelingen van de martelaren. Ook zij hadden kunnen zeggen: “Als alle godsdiensten gelijkwaardig zijn, wat maakt het dan uit, als ik wierook strooi voor een afgodsbeeld?” Maar nee: liever wilden de martelaren sterven!” En: “We hebben nu op de duidelijkst denkbare wijze onze verbondenheid met het eeuwige Rome tot uitdrukking gebracht. (= We hebben getoond dat we echte katholieken zijn.) De Kerk ondergaat nu een crisis (= een hele slechte tijd), zoals ze in de hele geschiedenis nog niet heeft beleefd! Onze heilige Vader (= de paus)

heeft het zelf gezegd: “Zelfvernietiging zit in de Kerk!””

Laat u mij toch zélf met u spreken!

Waarom gaan kardinalen in de weg lopen? Ze willen niet dat de Kerk weer wordt wat ze altijd was! Daarom wáágt Mgr. het op 31 mei: de paus zélf schrijven: “Hoezeer wens ik dat U de Priesterbroederschap en hun overste in Uw armen zou ontvangen ...” Maar: daar gaat in Rome ... niemand op in!

Op 3 september schrijft Mgr. nu aan alle vrienden van de Priesterbroederschap: “We hebben niet gewenst ooit als tegenstander van de paus te verschijnen. Ecône (= het seminarie en de Priesterbroederschap) zorgt voor tegenspraak, die de dimensies van Broederschap en seminarie overstijgt. (= De Priesterbroederschap is belangrijk voor de héle Kerk!) Er bestaat geen enkel

recht dat ons zou mogen dwingen ons geloof te verminderen”.

Al dat duurt voort tot in het jaar 1976. En dan komt er tóch een brief van Paus Paulus VI! Maar die is niet zeer vriendelijk: “Dwing ons niet tot sancties (= straffen)!” Oeps! Mgr. antwoordt (22/06): “Ik smEEK Uwe Heiligheid ons een dialoog (= een gesprek) toe te staan.” Komt daar reactie op? Ja! Maar anders dan gehoopt: midden juni staat de nuntius (= gezant van de paus) voor de deur: “Als u dit jaar nog eens priesters wijdt, komt er straf!” Deze nuntius gebruikt een nieuw woord: “conciliaire Kerk” (= de Kerk voor zover ze ziek is na het Tweede Vaticaans Concilie). Mgr. is ontgoocheld: “Zelfs niet door een bemiddelaar wil men praten ...”

“Omdat de Kerk blijft voortbestaan!”

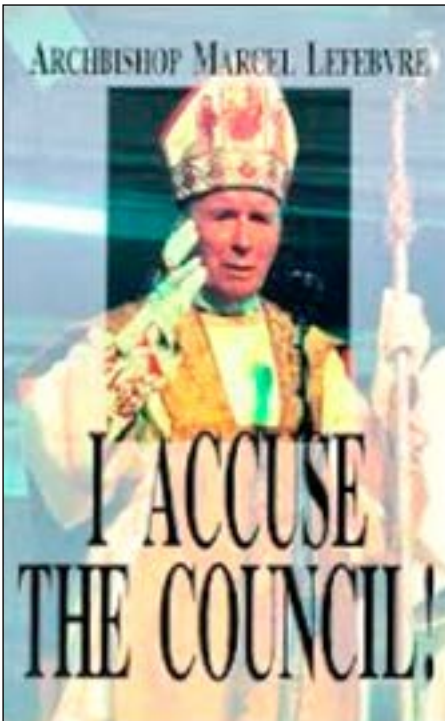
De nuntius is met zijn dreiging verschenen ... kort vóór de dag van de priesterwijdingen. Gaat Mgr. alsnog dóór zoals elk jaar? Of blaast hij alles af? Hij gaat dóór! In zijn preek bij die gelegenheid legt hij het uit (29/06/1976): “Uw hart verheugt zich! Omdat u zekerheid hebt dat de Kerk blijft voortbestaan! In de afgelopen drie weken heeft men zes keer van mij verlangd dat ik de nieuwe Mis aanneem en lees. Dan zou tussen mij en Rome alles weer in orde zijn. Dus is duidelijk dat in het hele drama Rome-Ècône de Mís het thema is! Twee keer heeft me een gezant van de H. Stoel (= de paus) gezegd dat de heerschappij van Jezus over de maatschappij vandaag niet meer denkbaar is. (Dat de wetten

in een land niet mogen zijn zoals Jezus het wil). En dat men eindelijk het pluralisme van de godsdiensten moet erkennen. (= dat alle godsdiensten goed zouden zijn en dat die in elk land even veel rechten zouden moeten hebben.) Het doet ons onmetelijk pijn met Rome moeilijkheden te hebben! En wel nog over ons geloof! Vele priesters zijn van miserie gestorven! Priesters worden uit de kerken verdreven omdat ze de H. Mis van altijd opdragen! In naam van een schijnbare ongehoorzaamheid kan men niet met recht van ons verlangen ons geloof op te geven! Men wil ons straffen. Maar ik beroep me op de H. Paus Pius VI! Die heeft voor altijd heeft vastgelegd dat niemand kan worden bestraft omdat hij deze H. Mis opdraagt! Daarom zou deze straf gewoon ongeldig zijn!” Trouwens: Paus Benedictus XVI zal Mgr. in dat punt later (07/07/2007) gelijk geven: “Deze Mis is nooit afgeschaft!”

Een pak rammel!

Het zat er áán te komen: op 22 juli 1976 krijgt Aartsbisschop Lefebvre een brief uit Rome: “Suspensio a divinis!”. Dat betekent: “Je mag geen H. Mis meer opdragen!” Mgr. is flink gekwetst: “Ik ben gesuspendeerd, ja: van de nieuwe Mis.” En hij gaat onmiddellijk een boek schrijven (een goed boek trouwens!): “Ik klaag het concilie aan!” Daarin staat: “Dubbelzinnige teksten (= die niet duidelijk de waarheid willen zeggen, zoals dat voor het eerst ge beurde met het Tweede Vaticaans Concilie) komen niet van de H. Geest! Het concilie wilde pastoraal zijn. (Dus: wil niets zonder fout vastleggen in het geloof.) Nu echter, achteraf, beweert men dat het boven de andere concilies staat! Geleidelijk gaan de ogen open over een samenzwering (= een geheim, boos plan), die lang op voorhand is voorbereid! Voor ons is de oplossing: vasthouden aan de overlevering van 20 eeuwen (= het geloof van altijd!)”

**De zomer van 1976. De hete.
Met de beroemde Mis van Rijsel
(29/08/1976).**

Héét! Sahara-zand op de auto's! Net dan vraagt één van de nieuw gewijde priesters aan Mgr. Lefebvre: "Zou u willen preken bij mijn 1e plechtige Mis in Rijsel/Lille?" Mgr.: "Graag!" Maar wat gebeurt er? De pers (radio, TV, kranten ...) heeft Mgr. in het vizier! Ze verkondigen: "Opstandige bisschop daagt Rome uit!" Leugens! Mgr. wil zijn komst daarom afzeggen! Maar ... het is niet meer te stoppen! Velen hebben al opgebeld of geschreven: "Mgr.: we komen! We willen u horen en zien!" Uit Frankrijk, maar ook uit België, Nederland, West-Duitsland ... stromen priesters en gelovigen samen! Omdat ze hóóp hebben: "Er is tóch iemand die wat tegen de huidige ineenstorting doet!" Het zijn er uiteindelijk elf duizend! Een grote hal moet worden gehuurd. Mgr. wordt achternagezeten door zwermen van reporters.

En Mgr. spreekt: "Ik was apostolisch delegaat voor Afrika, lid van de voorbereidende commissie van het concilie, troonassistent van de paus ... Welk bewijs zou ik nog méér moeten wensen om te denken dat mijn werk nuttig was voor de Kerk, voor de redding van de zielen? En hoewel ik hetzelfde doe als in de afgelopen dertig jaar ... wordt ik ineens gesuspendeerd! Wanneer ik in die tijd catechismus zou hebben onderwezen zoals men het nú doet in de scholen, dan had men mij toen een "ketter" genoemd! En wanneer ik de H. Mis zó had opgedragen zoals men ze tegenwoordig leest, dan had men mij verdacht van ketterij!

We moeten de feiten beoordelen zoals Onze Lieve Heer in het Evangelie van vandaag: "De boom aan zijn vruchten kennen!" [Mt. 7, 15-20] "De vruchten van het Tweede Vaticaans Concilie zijn bitter! Ze verwoesten de Kerk! Ik geloof in alle eerlijkheid, in alle vrede, in alle rust, dat ik niet het recht heb mee te werken aan de verwoesting van de Kerk door de suspensio te aanvaarden. Evenzo [zou ik daaraan meedoen] door het seminarie te sluiten of op te houden priesters te wijden. Ik wil niet in het uur van mijn dood uit de mond van Onze Lieve Heer te horen krijgen: Je hebt meegedaan de Kerk te verwoesten, samen met de hele rest!" Mgr. krijgt daarop applaus. Hij gaat verder: "Als men bedenkt dat de bisschop van Rijsel een kerk heeft geschonken aan de mohammedanen ... Waarom zou men er geen schenken aan de katholieken die de Traditie trouw blijven?" Weer applaus! Mgr: "Het probleem ware opgelost! En daarom zal ik de H. Vader, mocht hij mij willen ontvangen, vragen: 'H. Vader: laat ons het experiment van de Traditie maken! Bij alle experimenten die men vandaag maakt, mag toch dát van de voorbije twintig

eeuwen niet ontbreken??” Nog méér applaus! En dat zindert door tot bij de beroemde wetenschappers en schrijvers van de Académie Française! Twee nemen het voor Mgr. op: Julian Green en Jean Guilton. Deze laatste is de beste vriend van ... Paus Paulus VI!

Nog eens: Pater Pio!

Nu geraakt alles in een stroomversnelling! Op 5 september is Mgr. weer bij een eerste plechtige Mis, Besançon. Een zwerm journalisten zit Mgr. nog altijd dag en nacht achterna. Dan verschijnt een nog onbekende priester uit Rome: Don Domenico Labellarte. Hij smeekt: “Mag ik Monseigneur spreken? Het is heel belangrijk!” Mgr. luistert. Don Domenico: “Mijn overste, Mgr. Valentini, de bisschop van

Chieti (Midden-Italië) heeft met de paus gesproken. Hij wenst u te spreken!” Mgr. gelooft het bijna niet! Maar hij antwoordt wel: “Goed! Wanneer?” “Op 11 september!” Dat is snel! Don Domenico is overtuigd: “Dit hier is alleen mogelijk dankzij de voorspraak van Pater Pio!” Waarlijk: pers en Kardinaal Villot weten er niets van en gaan het niet kunnen tegenhouden! Ze zullen woedend zijn!

Eindelijk! Bij de paus! En wat die zegt!

“Nine eleven”, elf september, elf uur. In Castelgandolfo. Werkkamer van de paus. Mgr. komt binnen. Wie is daar? Paus Paulus VI zelf! En nuntius Benelli. Mgr. begroet de paus, dan de nuntius.

De paus opent het gesprek. Hij is duidelijk opgewonden en zwaar gekwetst: “U veroordeelt mij! Ik ben een modernist! Een protestant! U zorgt voor een schandaal (= slecht voorbeeld) in de hele Kerk!” Mgr. zwijgt ... Tot de paus tot rust komt. Die merkt het: “Spreek! Spreek nu! Wat zegt u daarop?” Mgr.: “Wij zijn verscheurd! Aan de ene kant willen we u volledig gehoorzamen. Aan de andere kant stellen we vast, dat de richting die de H. Stoel sinds het concilie is ingeslagen ons van uw voorgangers verwijderd. (= Het omgekeerde doet als de pausen voordien hebben geleerd). Wat moeten wij in dat geval doen? Kijkt u! Priesters die nog de soutane (priesterkleding) willen dragen en de Mis van alle tijden willen bewaren: ze worden op straat gezet als misdadigers! Bij mijzelf net zó. Ik doe hetzelfde en wordt gesuspendeerd.

Maar tegen de bisschoppen die geen seminaristen meer hebben zegt men niets!” Wat zegt de paus daarop? “Niet waar! U leidt helemaal geen goede priesters op! U laat hun een eed tegen de paus zweren!”

Mgr. is zwaar geschrokken! Ten laatste nú weet hij: “Iemand heeft mij bij de paus zwart gemaakt!” (= Heeft mij met grove leugens een slechte naam gegeven!) De reactie van Mgr.: “Wat?? Een eed tegen de paus? Ik smEEK u! Nooit zult u mij die eed kunnen tonen! Kunt u mij daarvan een kopie geven?”

De paus lijkt nu zelf geschrokken, maar ... hij gaat toch verder in dezelfde richting: “U veroordeelt mij toch?? U bent tégen mij! Wat zou ik misschien moeten doen? Aftreden en mijn plaats aan ú afstaan?”

Mgr. slaat de handen op het hoofd samen: “Maar H. Vader: Zegt u toch zulke dingen niet! Nee, nee, nee! U hebt de oplossing in de hand. U behoeft maar één woord aan de bisschoppen te zeggen: “Ontvang de traditiegetrouwe

katholieken broederlijk. Geef hun een plaats (= kerkgebouw) voor de eredienst. Wat zou dat uitmaken in deze tijden van pluralisme? (= Waarin zogezegd “Alles moet kunnen”.) Kan men niet ons tenminste gelijk behandelen als de anderen?”

En dan wáágt Mgr. zijn kans: er zijn teksten van het Tweede Vaticaans Concilie die direct het al zekere geloof tegenspreken. Tegen “Mirari vos” van Paus Gregorius XVI en “Quanta cura” van Pius IX! Gaat de paus hierop in? Zijn antwoord: “Ach, laat dat! Laat ons hier geen discussies beginnen.” Dus níet! Over “hét” concilie mag niet gesproken worden!

Mgr. herneemt: “Zelf wens ik met de H. Stoel en de congregaties weer normale relaties. Ik wens niets méér dan dat! H. Vader, wij zijn bereid u in alles te gehoorzamen, op voorwaarde dat alles met uw voorgangers overeenstemt. We zijn bereid u op de knieën te volgen!”

Nu is het de paus die stil geworden is. Hij zegt dan: "Ik moet nadenken. We zullen zien ..." Na een slotgebed begeleidt de paus Mgr. naar de deur.

De volgende dag ontdekt de pers de verrassing! De ene krant lettert: "Mgr. geeft toe: hij heeft alles aanvaard!" De andere omgekeerd: "Hij weigert weer gehoorzaamheid: niets aanvaard!" De "Osservatore Romano" (de krant van het Vaticaan, van de Kerk) schrijft: "Nooit heeft de heilige Vader beweerd dat er eed tegen hem wordt gezworen!" En de reactie van Mgr.? "Om te bevestigen dat de paus deze beschuldiging heeft geuit, ben ik bereid een eed op het kruis af te leggen!"

En nu wachten op het antwoord van de paus. Het komt een maand en twee dagen later ...

En dan ... het antwoord van Paus Paulus VI (11/10/1976)!

"U zet uw werk voort. U bent dubbeltonig (vals)! Misbruiken kunnen niet aan het concilie zelf worden toe-

geschreven! Wij eisen van alle katholieken de aanneming van alle hervormingen! Ook omdat uw geval de oude ritus tot een strijdperk maakt tegen het concilie! Pluralisme kan alleen bij geoorloofde dingen!" Dus wat de Kerk altijd heeft gedaan, geldt voor Paus Paulus VI voortaan als ... ongeoorloofd! En daarmee ... keldert Paus Paulus VI alle hoop op "experiment Traditie"! Niet zolang daarna ... overlijdt hij (06/08/1978). Twee dagen later schrijft Mgr. Lefebvre aan vier kardinalen die mee de volgende paus zullen kiezen: "Eminentie, ik smeed u alles te doen zodat we een paus krijgen, een ware, een standvastige hoeder van het geloof ..."

Gehoorzaamheid

Moet dat wel? Aan wie het gezag van God heeft gekregen: ouders, priesters, bisschoppen, paus, ministers, rechters ... Jazeker! Anders stort elke samenleving in en bereiken we niets! Denk aan een gezin waarin de kinderen tegen de ouders zouden zeggen: "Ik hoef niet meer naar jullie te luisteren!" Dan

zou papa kunnen antwoorden: “Dan hoef ik niet meer voor jullie te werken en te betalen!” En mama zou kunnen zeggen: “Dan maak ik voor jullie geen eten meer! En poetsen kunnen jullie zelf alleen doen!” Alles zou instorten! Zo ook in de Kerk. Daarom zegt Mgr. Lefebvre ook tegen zijn overste, Paus Paulus VI: “We zijn bereid u te volgen, op de knieën!”

Maar zijn er dan geen grenzen? Jazeker! De deugd van de gehoorzaamheid heeft een midden. Er mag door gehoorzaamheid geen schade ontstaan. Het is niet omdat iemand van God gezag heeft gekregen (= de baas moet zijn), dat zij of hij dit tegen Gods wil mag gebruiken! Denk aan H. Francisco Marto van Fátima. Die kleine jongen krijgt van zijn moeder te horen: “Laat onze kudde schapen grazen op land van jouw doopmeter!” Hij: “Hebt u dat aan haar gevraagd?” Zij: “Nee, maar ze vindt dat altijd goed!” Hij: “Ik zou toch eerst van haarzelf willen weten of

het mag ...” De jonge kerel krijgt van mama ... een klinkende oorveeg! Had hij gelijk? Ja! Niemand mag dwingen te zondigen. Hoe weet je dat? Als het tegen Jezus, God, de Tien Geboden, het zeker door Hem geopenbaard geloof, de waarheid in gaat! En dan is het nodig “nee” te zeggen. Zoals de H. Paulus moest doen bij de H. Petrus, de eerste paus (*Galaten 2, 11*). In die tijden zijn “leeuwen” nodig! Zoals Mgr. Lefebvre. Bidden we om er zelf één te mogen worden!

Dank!

En danken wij! Zonder Mgr. Lefebvre en de Priesterbroederschap zou de “Mis van alle tijden” menselijk gesproken verdwenen zijn! Nu bloeit in de Kerk de Traditie! Niet dat de ellende al overwonnen is. Maar: “De Kerk blijft voortbestaan!”

Pater Koenraad Huysegems

Anneke bij het Kindje Jezus

Kerstverhaal voor de kleinen

“En allen, die het hoorden, waren verwonderd over de dingen, die de herders hun hadden verteld.” (Lucas 2)

Toen de herders van Bethlehem op klaarlichte dag naar huis terugkeerden, verhaalden zij alles van de engel, die hun in de nacht verscheen, van het mooie zingen en van de stal, waar zij het Kindje Jezus met Maria en Jozef vonden. Hoe mooi het Kindje was en hoe lief Maria hen toelachte en hoe goed Jozef op hen neerzag! Ook twee meisjes, die nog naar de school gingen, hoorden dat. Heel de dag spraken zij ervan en 's avonds konden zij niet inslapen, want zij moesten altijd maar denken aan hetgeen grootvader, die er zelf bij geweest was, had verteld.

De volgende morgen vroeg de oudste, die Elizabeth heette, stilletjes aan groot-

vader: “Grootvader, mogen ook meisjes naar het Kindje Jezus komen of alleen mannen en jongens?” Zij wisten namelijk dat alleen jongens leviet en alleen mannen priester konden worden. Juist zoals nu alleen jongens misdienaars kunnen zijn. De goede grootvader antwoordde toen: “Zeker, ook meisjes mogen naar het Kindje Jezus gaan, maar zij moeten heel braaf zijn en een zuiver hart hebben”. Elizabeth riep toen blij uit: “Grootvader, wij zijn alle twee heel braaf, hebben elke morgen en elke avond mooi gebeden. We hebben nooit ruzie gemaakt en zijn nooit ondeugend geweest, u mag het aan moeder vragen”.

“Dan zal het wel gaan,” zei grootvader.

Onmiddellijk haalde Elizabeth toen haar jong zusje Ruth, ging ermee naar moeder en zei: "Grootvader heeft gezegd, dat meisjes ook naar het Kindje Jezus mogen gaan. Deze middag nog gaan wij erheen. Wij kennen de weg, moeder, waarlangs grootvader het eten gebracht wordt, de stal zullen we wel vinden". "Goed, kinderen," zei moeder, "maar dan moeten jullie je zondagse kleren aandoen en ik zal een nieuw lint in je haar leggen. Neemt je korf en doet er wat eten in voor de arme mensen. Je moet ook naar de smid gaan en hem zeggen dat zijn dochtertje ook mee moet gaan, dan zijn jullie met drie". "Maar, moeder," zei Elizabeth, "Anneke kan toch niet meegaan, die heeft immers geen handen, maar van die stompjes". "En toch moet Anneke met jullie meegaan, zij kan er toch niets aan doen, dat ze geen handen heeft. Het is bovendien een braaf kind. Ga er maar gauw naartoe en zeg aan haar moeder, dat ze haar mooi moet aankleden en haar korfje in orde brengen, dan kan ze dat aan haar elleboog hangen."

Elizabeth ging er onmiddellijk naartoe en zei aan de vrouw van de smid, dat Anneke mee moest gaan naar het Kindje Jezus. Hoe blij was de vrouw, toen ze hoorde, dat haar ongelukkig kind mee mocht gaan. Ze deed haar mooiste kleren aan en gaf het een korfje vol fruit en koeken en hing het aan haar arm. Dan kwam ze naar het nieuw huis met de groene deur, waar de andere meisjes woonden.

"Heel goed," zei de moeder, "ga nu vlug naar de stal, waar het Kindje Jezus ligt en bidt onderweg. Maar zorg

ook dat jullie weer op tijd naar huis komen."

De drie meisjes gingen op weg. Ze baden onderweg alle gebeden, die ze thuis en in de school hadden geleerd. Ze konden die van buiten, omdat ze deze iedere avond deden. Onder het bidden ging de tijd snel voorbij. Het duurde niet lang of ze waren op het veld, waar Elizabeth en Ruth grootvader zo dikwijls het eten hadden gebracht, toen hij bij de schapen was. Grootvader had gezegd, dat ze de stal zouden vinden als ze recht over het veld gingen, vervolgens door een klein dal, waar een boom stond en waar de schapen water kregen en dan aan de andere kant over een kleine heuvel, waarachter eindelijk de stal lag. Ze vonden het als vanzelf. Het veld was bevroren en zo bleven hun schoenen heel schoon. Van verre zagen ze dat de deur van de stal gesloten was.

Elizabeth klopte aan en de heilige Jozef kwam opendoen en zei heel vriendelijk: "Wat willen jullie, beste kinderen?" Toen antwoordde Elizabeth: "Onze grootvader heeft gezegd, meisjes mogen ook het Kindje Jezus bezoeken. We zouden het zo gaarne zien". "Maar zijn jullie dan brave kinderen?" "Ja, wij zijn

braaf en kunnen mooi bidden,” zeiden ze alle drie en dat was waar ook. “Kom dan maar binnen,” zei de heilige Jozef. “De gang is erg smal, daarom moet je maar achter elkaar gaan.” Dan deed hij de deur weer dicht en ging hen voor met een stallantaarn in de hand. Stapje voor stapje volgden Elizabeth, Ruth en Anneke. Plotseling zagen ze achter in de hoek het kribbetje met Maria er heel dicht bij. O wat een mooi Kindje! Zoiets hadden ze nog nooit gezien! Dat was nu het Kindje Jezus. Van bewondering bleven ze alle drie staan en konden niets zeggen ... Ze durfden niet verder gaan, totdat Maria hun zei: “Kom, kinderen, wees niet bang, jullie mogen het Kindje Jezus bezoeken”. Toen kwamen ze naar voren en bogen, zoals ze het in de kerk deden en zeiden wat ze onderweg hadden afgesproken: “Geloofd zij Jezus Christus! Wees gegroet, Maria!”

Hoe blij was de Moeder Gods. Neen, zoiets had nog niemand gezegd. Vervolgens zei Elizabeth: “Lieve Moeder, wij hebben voor u iets meegebracht”. De twee zusjes namen het deksel van de korf, terwijl de heilige Jozef dat van Anneke er afdeed. Toen lagen al de mooie vruchten vóór hen open, appels, dadels, rozijnen ... Maria was er erg blij mee en zei aan Jozef het allemaal in de kast te leggen, waar het brood in lag. Ook gaf Maria aan Elizabeth en Ruth een hand, en vol medelijden zag ze dat Anneke geen handen had. Anneke begon bijna te huilen, omdat ze aan Onze Lieve Vrouw geen hand kon geven. Maria legde dan haar hand op haar schouder en troostte haar met lieve woorden, zoals zij dat alleen kan.

“En kom nu eens naar de kribbe en bezie het Kindje Jezus eens goed,” zei ze. Het Kindje Jezus lachte zo vriendelijk, want het kende de kinderen, omdat het God was, die alles weet. Het wist ook hoe braaf en rein de kinderen waren, hoe goed voor hun ouders en voor andere kinderen. Van vreugde wisten ze niet wat te zeggen. Ze knielden neer en vouwden de handen, terwijl ze baden: “Kindje Jezus klein, maak mijn hartje rein: moge er niemand in wonen dan gij alleen”. Jozef en Maria waren blij om deze gebeden, maar het Kindje in de kribbe nog meer. Maria zei dan: “Nu mogen jullie alle drie het Kindje Jezus eens uit de kribbe nemen en op uw arm zetten. Elizabeth, jij zijt de oudste, je mag het als eerste doen”.

Elizabeth deed haar witte handschoenen uit en nam het goddelijk Kind heel zacht op. Zij drukte het tegen haar hart en zag in Zijn hemelsblauwe ogen en

wist van vreugde niet wat te zeggen. Zij zou gaarne het Kindje hebben gekust, maar ze durfde niet, tot Maria haar wens toescheen en zei: “Geef het maar een kus”. Elizabeth deed het. – En niemand zou zich het geluk hebben kunnen voorstellen, dat zij daarbij gewaar werd. Zij had het Kindje een uur lang in haar arm kunnen houden, zo zalig en zo lief was het. Ten slotte legde ze Jezus terug in de kribbe en toen mocht Ruth het Kindje opnemen en strelen.

Toen Anneke aan de beurt kwam, zei Maria: “Neem het Kindje ook eens, Anneke.” Het meisje werd dan diep bedroefd en sprak: “Lieve Moeder, ik kan dat niet, want ik heb geen handen.” Maria zei echter: “Doe het maar gerust, Anneke, neem het maar uit de kribbe, want och, het houdt zoveel van jou”. Maar Anneke durfde niet en sprak bedroefd: “Lieve Moeder, het Kindje

Jezus zal vallen, want ik heb geen handen”. En ze begon te huilen. Nogmaals zei toen Maria: “Anneke, probeer het eens, het zal niet vallen.” Toen boog Anneke zich over de kribbe en strekte haar stompjes uit naar het Kindje Jezus. Maar op hetzelfde ogenblik dat de armstompjes de witte windsels van Jezus aanraakten werden ze veranderd in handen en kon Anneke het Kindje heel gemakkelijk uit de kribbe nemen, het op haar armen dragen, het liefkozen en kussen. Elizabeth en Ruth zagen dit wonder vol verbazing en met Maria en Jozef verheugden zij zich over het groot geluk van het braaf meisje.

Toen het Kindje Jezus weer in de kribbe lag, zei Maria: “Kinderen, kunnen jullie ook zingen?” En alle drie antwoordden: “Ja, Moeder van Jezus, wij kunnen zeker zingen.” – “Begin dan maar.” Elizabeth en Ruth en ook An-

neke voor de eerste maal in haar leven vouwden mooi de handen voor de borst en zongen met heldere stem: “Jezus, voor U leef ik, Jezus, voor U sterf ik, U behoort ik in leven en in dood”.

Onder dat lied vouwden ook Maria en Jozef de handen en zij waren zo gelukkig, dat ze tot de kinderen zeiden, dat ze spoedig terug moesten komen. En vóórdat ze afscheid namen, zei Maria: “Kniel nog eens neer, kinderen!” Dan nam zij het Kindje op haar arm en nam Zijn rechterhandje, maakte daarmee een kruis en zei: “Lieve kinderen, het Kindje Jezus zegent jullie in de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen”. En wanneer zij dat zei, knielde ook de heilige Jozef en met vieren maakten zij aandachtig een kruis, zoals wij het doen, wanneer de priester met de monstrans in de hand ons de zegen geeft.

Daarop gaf de heilige Jozef de korfjes terug aan de kinderen en ze namen afscheid, terwijl zij zeiden: “Tot weerziens, lief Kindje”. Buiten vroegen zij aan de heilige Jozef: “Maria heeft gezegd, heilige Jozef, dat we spoedig terug moeten komen, mogen we dan ook andere kinderen meebrengen?” “Zeker, beste kinderen, als ze maar braaf zijn. Het geeft niets dat ze arm zijn en niets meebrengen. Ze zijn ons zo lief en altijd worden ze door de kleine Jezus gezegend.”

Dat vergrootte nog hun geluk en op de terugweg bespraken zij welke kinderen

ze de volgende keer zouden meebrengen.

Jullie kunnen je voorstellen welk een vreugde er heerste toen Anneke thuis kwam met haar genezen handen. Alle kinderen kwamen er naar zien. Grote mensen kwamen ook en telkens moest zij weer opnieuw vertellen hoe dit wonder gebeurd was; hoe zij het kleine Jezuskindje aanraakte om het op te nemen en hoe juist op dat ogenblik haar beide handen genezen werden. Men kon niet eens een litteken zien en haar vingers waren zo mooi dat geen kind in de stad Bethlehem er mooier had!

Toen de kinderen een volgende maal met twee andere vriendinnetjes naar de stal gingen, waren Maria en Jozef reeds vertrokken naar Egypte. Een engel was 's nachts komen zeggen, dat de wrede Herodes het Kindje wilde doden. Hoe spijtig vonden zij het, toen zij zo weer naar huis moesten keren en het droevig nieuws van de moord op zoveel kindertjes aan hun ouders vertelden.

(uit: *Zonneland Kerstboek 1944, blz.17-20, Uitgeverij Goede Pers Averbode*)

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, het Puntje voor december is:

Het weekplannetje van de Advent volgen!

en voor januari:

Zich dankbaar tonen!

Beste Kruisvaarders,

We zijn alweer in de Adventstijd aangekomen! We zullen ons gedurende vier weken voorbereiden op de komst van onze Heiland Jezus Christus, om dan op 25 december Jezus' geboorte in de stal van Bethlehem te vieren.

De Adventstijd is een tijd van verlangen en voorbereiding. Bereiden we ons hart voor op Jezus' komst door middel van het ons welbekende Adventsweekplannetje. Met dit Adventsweekplannetje zullen we de daden vervullen waartoe de H. Johannes de Doper het joodse volk opriep ter voorbereiding van Jezus' komst: "*Doe boete! Bekeer u! Verricht goede werken!*" In navolging van Johannes' boodschap roept de H. Kerk ons, als leden van de Eucharistische Kruistocht, eveneens op tot *gebed* (dit doen we op zondag door het Benedictus te bidden), tot *boete* (niet snoepen, direct opstaan, kamer opruimen) en tot *aalmoezen geven* (meehelpen bij de afwas, tafeldekken, enz.) Hangen we het Adventsweekplannetje boven ons bed zodat we er elke dag onmiddellijk aan her-

innerd worden. Zo zal onze ziel goed voorbereid en rijkelijk versierd zijn tegen de komst van Jezus. Indien jullie het dagelijkse voorgestelde werkje hebben verricht, mogen jullie in de Adventstijd het Puntje aankruisen op de Schatkist!

Beste Kruisvaarders, waar ik jullie voornamelijk over wil spreken, is het Puntje vanaf Kerstmis tot en met eind januari: de dankbaarheid. De dankbaarheid is een deugd waarin alle leden van de Eucharistische Kruistocht zouden moeten uitblinken! We zouden kampioenen van de dank moeten zijn. Waarom? Omdat wij de 'Eucharistische' Kruistocht zijn. Het woord eucharistie is afgeleid van het Griekse εὐχαριστέω (eucharistéo), wat dankzeggen betekent. In het moderne Grieks betekent eucharisto nog steeds 'bedankt' of 'dankjewel'. De H. Eucharistie, de H. Mis dus, is naast een lof-, smeek- en verzoenoffer ook een dankoffer aan God. Dit komt vooral tot uiting in de prelatie, waarbij de pries-

ter zingt “dat het waarlijk passend en rechtvaardig, billijk en heilzaam is, altijd en overal” God dank te zeggen en vooral door het H. Misoffer. Ook nadat de priester de H. Communie tot zich heeft genomen, denkt de Kerk eraan God dank te zeggen door de priester te laten bidden: “*Wat zal ik de Heer weergeven voor alles wat Hij mij heeft gegeven?*” Zien jullie, beste Kruisvaarders, dat wij die van de H. Mis houden eveneens die geest van dankbaarheid moeten bezitten om waarlijk Eucharistische Kruisvaarders te kunnen zijn? Zo niet, ontbreekt ons een heel belangrijke houding!

Daarom willen wij in de maand januari niet enkel elke dag nagaan of wij wel dankbaar zijn, maar deze dankbaarheid eveneens actief beoefenen en uitdrukken. Onze Heiland verwacht dit van ons! Jullie kennen zeker de gebeurtenissen in het zeventiende hoofdstuk van het Lucasevangelie waarbij Jezus opgezocht wordt door 10 melaatsen.

Zij roepen uit “*Jezus, Meester, heb medelijden met ons!*” Onze goede Zaligmaker laat zich in het hart raken. Hij beveelt hen zich aan de joodse priesters te gaan vertonen, zoals voorgeschreven door de wet, en geneest ze wanneer ze nog onderweg zijn. Slechts één van hen keerde naar Jezus terug. Deze ene verheerlijkte God, wierp zich op zijn aangezicht neer aan Jezus’ voeten en dankte Hem. Daarop nam Jezus bedroefd het woord en sprak: “*Zijn er dan geen tien genezen? Waar blijven dan de negen anderen om te danken?*”

De dankbaarheid is een deugd die wij als christenen werkelijk moeten bezitten. Ook de H. Paulus maant ons daartoe aan, bijvoorbeeld in zijn brief aan de Efeziërs: “*Betuig zonder ophouden voor alles uw dank aan God*” of aan de Thessalonicenzen: “*Breng dankzegging voor alles, want dat is de Wil van God*” en hij waarschuwt Timotheüs dat bidden zonder een dankbare geest niet volmaakt is: “*Godsvrucht is een kracht*

tige bron van verdienste, indien deze samengaat met tevredenheid”.

Beste Kruisvaarders, danken we dus God en de mensen voor alle grote of kleine weldaden die zij aan ons verrichten. Deze weldaden kunnen bestaan uit opmonterende of lovende woorden, hulpvaardige daden, geschenken of omdat iemand ons niet te hard behandelt, ondanks we dit misschien wel verdiend hadden. Gaan we er niet vanuit dat iemand onze dankbaarheid kan aanvoelen, zonder deze zichtbaar te uiten! Het is voor een goede menselijke samenleving belangrijk niet alleen maar innerlijk dankbaar te zijn, maar deze ook uiterlijk te tonen. Een woord van dankbaarheid is een erkenning voor de moeite en de gunst die de ander ons vrijwillig heeft bewezen. Deze persoon heeft zich ‘in beweging gezet’ om aan ons goed te doen. Uiten wij dan ook altijd zichtbaar onze dankbaarheid. Onze dankbaarheid kan die persoon blijdschap schenken. Onze dank kan een lichtpuntje van geluk zijn voor ie-

mand die een moeilijk leven heeft. Het kan moed schenken.

Ook voor onszelf is het nuttig dankbaar te zijn en dit uit te drukken! Vooreerst houdt het ons met beide voeten op de grond en komen we tot het besef dat we eigenlijk veel van het goede van God of van onze naasten (ouders, familie, leerkrachten, ...) hebben ontvangen. Dankbaarheid maakt ons nederig en bewaart ons voor de illusie iets te zijn of alles te kunnen. Ten tweede zorgt de dankbaarheid ervoor dat personen die ons in het verleden iets goeds hebben bewezen, in de toekomst opnieuw zullen geneigd zijn voor ons goede daden te verrichten. Dankbaarheid motiveert. Ten derde breekt dankbaarheid de macht van Satan in zoverre dankbaarheid ons blij maakt. Blijdschap staat tegenover gevoelens van droefheid, duisternis, jaloezie en bekrompenheid waartoe Satan de mensen wil brengen. Waarom? Omdat al deze zaken het deugdelijke leven van mensen tot stilstand brengt en hen tot egoïsten maakt. Deze zaken zijn tegen de naastenliefde, waardoor

men dus niet in de hemel kan komen. Droevige en bittere mensen zijn gemakkelijk door Satan te manipuleren. Hij kan hen gemakkelijk slecht laten denken over de naaste en nadien hen slecht laten behandelen. Dankbaarheid leidt net tot het tegenovergestelde. Het maakt ons blij en laat ons de naaste als goed zien en hen dan ook zo behandelen.

Zijn we dankbaar! Er zijn zoveel redenen tot dankbaarheid! Tel jullie zegeningen! Kennen jullie geen redenen om dankbaar te zijn? En als jullie reeds een beetje dankbaar zijn ... kennen jullie werkelijk alle redenen? Een goede oefening om te beseffen hoe dankbaar we eigenlijk dienen te zijn, kan je verrichten door even alle personen (ouders, leerkrachten, priesters, burens, ...) en instellingen (bijv. de Kerk, de school, de E.K., ...) weg te denken, samen met al het goede dat erbij hoort. Net zoals we pas alle sterren aan de hemel kunnen zien indien we het heel donker maken, zo merken we pas hoe droevig het leven zou zijn indien al deze personen en zaken zouden verdwijnen. Zo worden de vele zaken waarvoor we moeten danken duidelijk en schitterend als de sterren.

Beste Kruisvaarders, er is nog iets opmerkelijks: Ondanks we uit het Evangelie kunnen vernemen dat slechts één genezen melaatse teruggekeerd was, ging Jezus toch door met het prediken van het Evangelie, bleef Jezus toch nog andere zieken genezen, was Jezus

nog steeds bereid aan ons Zijn grootste weldaad te verrichten: Zijn Offer aan het Kruis! Blijven ook wij het goede doen, zonder hiervoor dankbaarheid te verwachten! Behouden we onze glimlach. We verrichten namelijk geen goede zaken om dank en eer van mensen te verkrijgen, maar enkel omdat het aan God welgevallig is. Het doet ons uitkijken naar een blijvend en overgroot loon in de Hemel. Stoppen met goed te zijn voor de naasten, omdat ze ondankbaar zijn, zou een blijk zijn van kleinmoedigheid en een zwak geloof.

Aldus, beste Kruisvaarders trachten we elke dag verschillende blijken van dankbaarheid te tonen, tegenover God en de naaste! Zeggen we netjes 'dank u wel', schrijven we een kaartje, maken we een tekening, verrichten we een gebed. Wees dankbare kinderen!

Beste Kruisvaarders, dat lijkt me weer een mooi en heiligmakend puntje! Goede moed! Veel succes! Een gezegende adventstijd en Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Theologie

De nieuwe volken zijn nu zo ver gevorderd in het Christendom, en de toestanden zijn zo geregeld, dat de theologen weer het werk gaan opnemen, dat de Vaders in de eerste eeuwen hadden verricht: het zich bezinnen op de gegevens van de Openbaring en het opbouwen van een systeem van geloofsleer. Dat werk gebeurde aan de universiteiten, de gilden van studerenden. Beroemd werden de universiteiten van Parijs, Oxford, Cambridge, Salamanca in Spanje, Lissabon, Praag, Keulen en later (sinds

1426) Leuven, waar grote theologen hun voorlezingen hielden, terwijl Salerno vooral beroemd was om de geneeskunde, Bologna om het recht. De grootste theologen zijn de H. Thomas van Aquino en de H. Bonaventura, die de hele geopenbaarde leer in wonderlijk mooie systemen samenvatten, die tot nu toe niet overtroffen zijn. Het boekwerk van de H. Thomas, waarin dat gebeurt, heet: "Summa Theologica". Duizenden theologen stroomden samen om de lessen van deze grootmeesters bij te wonen en verspreidden hun gedachten over de hele Kerk. Het was aan zo'n universiteit een druk leven van honderden docenten en duizenden studenten uit allerlei streken. Ze maakten dikwijls niet hun hele studie aan één universiteit af, maar trokken van plaats tot plaats, naar gelang de beroemdheid van een leraar hen trok. Er waren grote inrichtingen, waar de opgetekende voorlezingen werden overgeschreven en verkrijgbaar gesteld. Een universiteit

Salamanca Universiteit

betekende voor de burgerij een groot voordeel en voor de stad veel vertier. De grote leermeesters van de theologie zijn tegelijk grote heiligen geweest, die begrepen, dat het inzicht in Gods openbaring niet verkregen wordt door louter studie, maar dat daarvoor nodig is: openstaan voor de voorlichting van de H. Geest, die in de Kerk werkt, in de middeleeuwen zo goed als in de oudheid, en in de nieuwe tijd zo goed als in de middeleeuwen; maar Wiens inwerking de mens met een gelovig verstand en een bereid hart moet aannemen. Dezelfde Thomas, die de geleerde “Summa Theologica” schreef, is ook de dichter van de mooiste gezangen, die we hebben ter ere van het H. Sacrament van het Altaar.

Geestelijk leven

Het geestelijk leven kwam in de middeleeuwen op zeer hoog peil te staan, maar nu niet meer als enkel navolging van wat was overgeleverd, doch volgens de eigen aard van de nieuwe volken. Zoals het Christendom zijn merk had gedrukt op Germanen en Romanen, zo deden die het omgekeerd op het Christendom. De middeleeuwse theologie ziet er anders uit dan de oud-kerkelijke, al behandelt ze ook dezelfde waarheden: ze is meer systematisch, meer georganiseerd dan de oud-kerkelijke; zoals de aanleg van die volken meer zocht naar gemeenschap, zo is ook de beleving van de grote waarheden over de verhouding van de mens tot God door Christus anders in de middeleeuwen dan in de oudheid.

Men ging zoeken naar betere organisatie van het ascetische leven. Het

H. Thomas

klooster van Cluny begon daarmee en de heilige abten Odo, Majolus Odilo, Hugo (927 - 1149) gaven aan dit streven een ruime verbreiding. Een nieuwe vorm van organisatie, altijd nog op grondslag van de Regel van de H. Benedictus, bracht de H. Bruno, een Duitser, die in 1084 bij Grenoble in een onherbergzame streek het klooster Chartreuse stichtte en daarmee de Orde van de Kartuziers, die in volstrekte afzondering, ieder in zijn eigen huisje, hun leven doorbrengen in boete en Godsverering, en zo God vinden. Van groter betekenis nog was de stichting van het klooster Citeaux in 1098 door de H. Robert. Het klooster kenmerkte zich door grote gestrengheid in het gebruik van spijs en drank, door eenvoud in klooster en kerk en andere afwijkingen van Cluny. De praktijk van dit klooster werd overgenomen in talrijke andere, die van Citeaux uit gesticht werden. Het meest beroemde daarvan is Clairvaux, door zijn Abt de H. Bernardus in 1112 gesticht. Deze Bernardus heeft ook ver buiten zijn klooster grote invloed uitgeoefend, hij is raadgever van pausen en vorsten, prediker van de tweede kruistocht, maar bovenal leraar in het geestelijk leven; hij leerde

H. Odo

de mensen zich verdiepen in de menselijke deugden, het menselijk lijden, de menselijke heerlijkheid van Jezus Christus; op zijn voorbeeld vinden tallozen, ook heden nog, door Christus de weg naar God.

Tegelijkertijd werkte de Kerk ook hard aan de geestelijke verheffing van de zielzorg-geestelijkheid. Het ideaal van paus Gregorius VII, dat alle geestelijken zouden leven als kloosterlingen onder de drievoudige gelofte, is nooit bereikt. Maar in deze tijd worden door de beste van de geestelijken pogingen in die richting gedaan. Menig kapittel, met zielzorg belast, nam de Regel van de H. Augustinus aan, en daarnaast ontstonden kloosters volgens die Regel, en een hele Orde van kloosterlingen voor de zielzorg, gesticht door de H. Norbertus in 1120, en genaamd Norbertijnen of Praemonstratensers. Merkwaardig is,

H. Bernardus

dat alle stichtingen in deze tijd witte kledij aannamen: dat was de kleur van de hervorming.

De H. Franciscus

Wanneer de middeleeuwse samenleving zijn grootste bloei gaat beleven, ontstaan enige geheel nieuwe kloosterorden. Het idee, door de H. Bernard van Clairvaux reeds zo krachtig bevorderd, dat de christenmens Christus heeft na te volgen in zijn menselijke deugden, vond in die kloosterorden haar weerslag en verwezenlijking. Voorop staat hier de aantrekkelijke figuur van de H. Franciscus van Assisi (1182-1226). De rijke koopmanszoon werd na een ridderlijke jeugd in 1205 door God geroepen, om in nederigheid en armoede Christus na te volgen. In het nieuw georganiseerde Europa nam de welvaart en daarmee de weelde toe, het verkeer werd drukker en de handel levendiger. Reeds vóór Franciscus' roeping waren talrijken gegrepen door het ideaal van de armoede; men begreep, dat de weelderige rijkdom een gevaar was voor de

christelijke beleving. De beweging van Franciscus greep wijd om zich heen en had een enorme invloed op het middeleeuwse leven. Franciscus predikte de nederigheid en de armoede, eerst in zijn geboorteplaats Assisi, daarna in Italië, hij stak over naar Afrika om de Mohammedanen te bekeren; in 1209 verwierf zijn korte regel de goedkeuring van Paus Innocentius III. Van die tijd af groeide het aantal van zijn volgelingen met de dag; van zijn gezellen gingen er naar Spanje en Duitsland, en over heel Europa werd de beweging van Franciscus bekend, toen de Kruisvaarders op hun tocht naar Damiate in 1217 de wonderbare man in hun legerkamp leerden kennen.

Tijdens het leven van de Stichter telde de Orde reeds meer dan vijf duizend leden. En behalve die waren er nog de kloosterzusters, gesticht door de H. Clara van Assisi, die in gestrengheid

van leven voor de mannen niet onder deden. Ook waren er nog de talloze leden van de derde Orde, mensen in de wereld, die leefden in Franciscaanse geest van nederigheid en eenvoud. Deze grote beweging van navolging van Christus in zijn menselijke deugden heeft de hele middeleeuwen door en tot in onze dagen een machtige invloed uitgeoefend. Het is een program van geestelijke en maatschappelijke hervorming, die dáárom krachtig doorwerkt, omdat ze begint, waar iedere praktische hervorming beginnen moet, bij de afzonderlijke personen; en omdat het ideaal van de beweging hét grote ideaal is.

De H. Dominicus

Tegelijk met de Orde van de H. Franciscus ontstond die van de H. Dominicus, veel minder romantisch, maar niet minder een navolging van Christus. Dominicus is een Spanjaard. Oorspronkelijk was hij kanunnik te Osma. Hij leerde in Zuid-Frankrijk, waar hij met zijn bisschop Diego onder de ketterse Albigenzen werkte, de noodzakelijkheid inzien, dat Christus meer van nabij moest worden nagevolgd in de uitoefening van het predikambt. Daarvoor stichtte hij zijn Orde, die dan ook de naam kreeg van “Predikbroeder-Orde”. Uiteraard was deze beweging niet gericht tot de massa, maar tot een aantal uitverkorenen, die in gestadige studie van de godgeleerdheid voorbereid, door hun prediking de massa beïnvloedde. Paus Honorius III keurde de Orde goed in 1216. De grote glorie van de Orde is de H. Thomas van Aquino, die in zijn grote theologische

werk “Summa Theologica” een nog niet overtroffen samenvatting gaf van Gods geopenbaarde leer!

De armoedebeweging liet haar invloed gelden op de Orde van de Dominicanen, maar daarnaast op nog twee grote Bedelorden: de Augustijnen en de Karmelieten, die mede in deze tijd ontstaan. Al die Orden zijn uitingen van de grote opbloei van het christelijk leven en middel om de christelijke beleving te verspreiden. Het middeleeuwse leven, met al zijn felle tekortkomingen, staat geheel in het teken van de godsdienst. De katholieke godsdienst is het bindmiddel tussen de volken. Hij bezielt de kunst, die de grote kathedralen gaat bouwen en de boeken maakt tot een kostbare schat, die we nog altijd bewonderen. Hij beheerst het maatschappelijk leven, dat geordend is volgens de wetten van rechtvaardigheid en liefde; en het leven van de afzonderlijke perso-

nen, die wel veelal nog staan onder de invloed van het oude heidendom met zijn bederf en die verre van heiligen zijn, maar die dan toch de weg naar God kennen en die pogten te gaan.

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van oktober en november?

	<i>okt.</i>	<i>nov.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	15	11
Dagelijkse Toewijding	440	177
H. Mis	92	93
H. Communie	67	70
Geestelijke Communie	171	235
Offers	914	249
Tientjes	1.757	1.122
Bezoek aan het Allerheiligste	25	35
Meditatie	135	83
Goed Voorbeeld	351	176
Puntje	436	296

Onze Overledenen

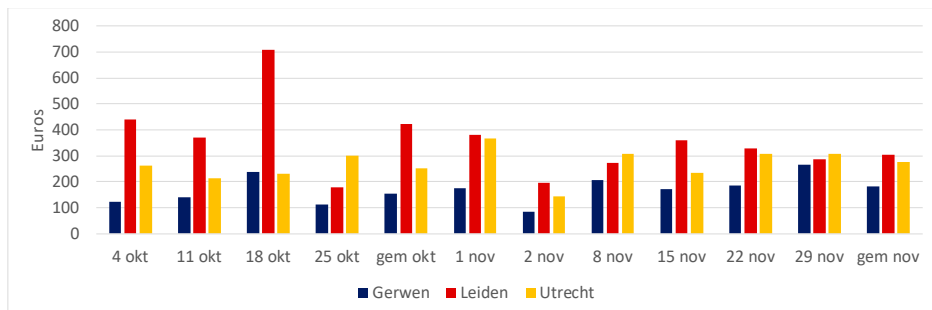
Hr.	M.	Soputan	Tiel	02	12	2013
Mevr.	J.H.	Breebaart-Wagenaar	Krommenie	05	12	2009
Mevr.	M.C.	Peijnenborg-Hamers	Tilburg	06	12	1987
Hr.	P.A.	Galama	Hoorn	06	12	1997
Hr.	J.	Hoogland	Rijswijk	07	12	1992
Mevr.	M.	Franssen-Saelmans	Steyl	08	12	2000
Mevr.	M.W.G.	Bongers-Mul	Montzen (B)	09	12	1988
Mevr.	P.M.	Bongers-Hüneker	Aarle-Rixtel	09	12	2001
Mevr.	A.J.	Hoogland-Kok	Emmen	09	12	2010
Mevr.	W.M.	Galama	Amersfoort	09	12	2011
Mej.	M.P.	van Kemenade	Geldrop	10	12	2000
Mevr.	N.W.T.T.	Kweldam-Senders	Schagen	10	12	2019
Hr.	J.J.	Joosen	Breda	12	12	2000
Hr.	W.J.R.	Koekkoek	Amsterdam	14	12	1995
Mevr.	S.J.W.	Smeets	Soesterberg	18	12	2004
Mevr.	J.S.	Besouw-de Bruin	Grubbenvorst	19	12	2002
Mevr.	M.N.	van Dijk- de Gouw	Tilburg	19	12	2004
Hr.	J.J.M.	Gadiot	Heerlen	28	12	2000
Hr.	N.J.R.	van Doeveren	Delft	29	12	1988
Hr.	J.H.	van Stijn	Sliedrecht	30	12	1990
Hr.	G.B.	Meulman	Nieuwe Pekela	30	12	2003
Hr.	B.J.	Frederiks	's Hertogenbosch	31	12	2010
Mevr.	G.H.	Haugk-Langerbeins	Utrecht	01	01	2006
Hr.	J.F.	Koks	Maastricht	02	01	2016
Mej.	A.M.	Simonis	Den Haag	03	01	2020
Hr.	H.H.	Pelgrom	Ede	05	01	2000
Mevr.	H.	Vermeulen-Lurneij	Maastricht	08	01	1992
Hr.	W.A.P.	Bakermans	Wageningen	08	01	1994
Mevr.	A.	Suerink-Scholten	Arnhem	11	01	1996
Mevr.	A.M.	v. Avesaat-Burhenne	Tegelen	11	01	2002
Mevr.	A.F.M.	Messing-Bakker	Amersfoort	14	01	2009
Mej.	M.W.	Schretlen	As (B)	16	01	2002
Hr.	J.A.	Daniëls	Nootdorp	18	01	1987
Mevr.	M.G.H.	Huberts-Hendriks	Venlo	20	01	2019
Hr.	M.	van de Linden	Eindhoven	21	01	2006
Hr.	R.R.	Freeman	Valkenswaard	21	01	2007
Mej.	H.P.	van Vugt	Nuenen	21	01	2020
Hr.	A.M.	van Os	Groesbeek	24	01	2009
Mevr.	E.J.	van Diggele	Rotterdam	24	01	2011

Hr. J.T.	Vloet	Boxmeer	25	01	1998
Hr. P.L.	Tan	Amsterdam	25	01	2003
Mevr. J.P.	Kühr-Langras	Leidschendam	30	01	2016

Jaarprogramma 2020 / 2021

Wanneer?	Waar?	Wat?
van	t/m	
16-12		Gerwen
21-12	(11-01)	Gerwen
25-12		Utrecht
27-12	29-12	Moergestel (NL)
2021		
29-01	31-01	Helvoirt (NL)
08-02	13-02	Antwerpen
21-02		Gerw./Lei./ Utr.
20-03	21-03	Amsterdam
24-04		Gerwen
09-05		Gerwen
13-05		Gerwen/Leiden
22-05	24-05	Frankrijk
06-06		Gerwen
26-06		Gerwen
26-06		Zaitzkofen (D)
29-06		Ecône (CH)
19-07	24-07	Antwerpen
01-08	12-08	Maastricht
28-08	29-08	Nederland
18-09		Bonheiden (B)
13-09	18-09	Antwerpen
25-09		Gerwen
02-10		Banneux
10-10		Leiden
11-10	16-10	Antwerpen
16-10		Gerwen
23-10		Gerwen
07-11		Utrecht
21-11		Gerwen
		Gulden Mis
		Kersttalentoonstelling
		Eerste H. Communie
		E.K.-Kerstkamp
		Gezinsweekeinde
		Geestelijke Oefeningen (heren)
		Vastenbezinning (+Derde Orde FSSPX)
		Stille Omgang
		Derde Orde FSSPX
		Torendag
		Eerste H. Communie
		Bedevaart Chartres-Parijs
		Sacramentsprocessie
		Derde Orde FSSPX
		Priesterwijdingen
		Priesterwijdingen
		Geestelijke Oefeningen (gemengd)
		EK-jongens/meisjeskamp
		Bedevaart Gorcum-Brielle
		Sportdag van de Traditie
		Mariale Retraite (gemengd)
		Derde Orde FSSPX, bedevaart
		Bedevaart District Benelux
		Patroonsfeest
		Geestelijke Oefeningen (dames)
		Aanbiddingsdag
		Derde Orde FSSPX
		Patroonsfeest
		Patroonsfeest

Collecten in de maanden oktober en november 2020

De **missiecollecte** van Nederland op 18 oktober jl. voor de kapel van de H. Hartschool in Libreville, Gabon, heeft € 748,85 opgebracht. **Hartelijk dank namens de kinderen!**

Onderstaand gebed kunt u gebruiken voor de huiszegening met driekoningenwater en wierook!

Zegen, o Heer, almachtige God, dit huis, opdat daarin mogen wonen gezondheid, kuisheid, kloekmoedige deugd, ootmoed, goedheid, zachtmoedigheid, vervulling van de wet en dankbaarheid jegens God, de Vader en de Zoon en de heilige Geest; en deze zegen mag blijven over dit huis en al zijn bewoners.
Door Christus onze Heer. Amen.

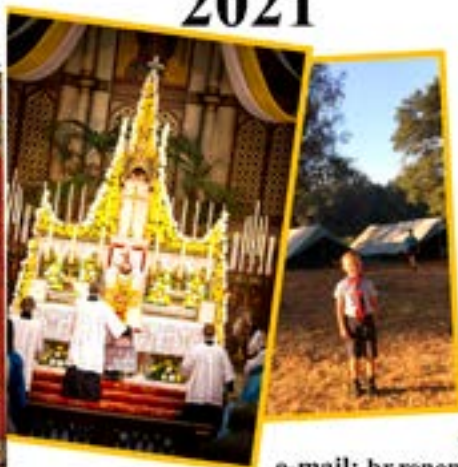
Met gezegend krijgt schrijft u volgende formule
boven de voor- en achterdeur (of op de bovendorpel):

20 + C + M + B + 21

Betekenis van deze formule:
Christus mansionem benedicat! (Christus moge dit huis zegenen!)

liturgische Kalender 2021

Groot (A3) 8€
Klein (A4) 6€

Te bestellen bij
Br. René Maria
Telefoon:

+32-499 69 29 04

e-mail: br.renemaria@fsspx.email

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

18€

- Door Pater Matthias Gaudron -

*Is er tegenwoordig een
crisis in de Kerk?*

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

Kalender Gerwen

December

di.	1	18.30	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
wo.	2	7.15	H. Mis	H. Bibiana, maagd en mart. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
do.	3	17.30	Lof	H. Franciscus-Xaverius, bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
		18.30	H. Mis	
vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Petrus Chrysologus, biss. en kerkl.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Sabbas, abt; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	6	8.00	gel. H. Mis	2^e zondag v.d. Advent (1^e kl.); kinderzegen
		10.30	Hoogmis	
ma.	7	18.30	H. Mis	H. Ambrosius, biss., bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
di.	8	18.30	gez. H. Mis	Onbevleete Ontvangenis v.d. H. Maagd Maria (1^e kl.); ged. v.d. Advent
wo.	9	7.15	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
do.	10	17.30	Lof	v.d. Advent (3 ^e kl.); ged. H. Melchiades, paus en mart.
		18.30	H. Mis	
vr.	11	7.15	H. Mis	H. Damasus I, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
za.	12	9.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	13	8.00	gel. H. Mis	3^e zondag v.d. Advent (1^e kl.), Gaudete
		10.30	Hoogmis	
ma.	14	18.30	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
di.	15	18.30	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
wo.	16	6.30	gez. H. Mis	Gulden Mis ; ged. v.d. Quatertemperdag in de Advent; <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
do.	17	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Advent (2 ^e kl.)
vr.	18	7.15	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>
za.	19	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen</i>

zo.	20	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	H. Thomas, Apostel (2 ^e kl.); ged. v.d. Advent
di.	22	18.30	H. Mis	v.d. Advent (2 ^e kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	v.d. Advent (2 ^e kl.)
do.	24	9.00	H. Mis	Vigilie v. Kerstmis (1 ^e kl.)
		23.00	Kerstwake	
vr.	25	0.00	Nachtmis	Hoogfeest van Kerstmis (1^e kl.);
		9.45	Dageraadsmis	in de Dageraadsmis ged. H. Anastasia, mart.
		10.30	Dagmis	
za.	26	10.30	Hoogmis	Tweede Kerstdag, H. Stefanus, eerste mart.
				(2^e kl.); ged. v.h. octaaf
zo.	27	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Zondag onder het octaaf van Kerstmis (2^e kl.)
ma.	28	18.30	H. Mis	HH. Onnozele Kinderen, mart. (2 ^e kl.); ged. v.h. octaaf; kinderzegen
di.	29	18.30	H. Mis	v.h. octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Thomas van Canterbury, biss. en mart.
wo.	30	7.15	H. Mis	v.h. octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.)
do.	31	9.00	H. Mis	v.h. octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Sylvester, paus en bel.; daarna Lof met Te Deum (<i>volle aflat</i>)

Januari

vr.	1	10.30	Hoogmis	Octaafdag van Kerstmis, Besnijdenis van de Heer (1^e kl.); voor de Mis Veni Creator (volle aflat); verplichte feestdag, tevens eerste vrijdag
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	3	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Feest v.d. H. Naam Jezus (2^e kl.); kinderzegen
ma.	4	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
di.	5	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Telesphorus, paus en mart.; <i>daarna wijding Driekoningswater</i>
wo.	6	18.30	gez. H. Mis	Versijning van onze Heer, Driekoningen (1^e kl.); na de Mis zegening van wierook en krijt
do.	7	17.30	Lof	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis
		18.30	H. Mis	O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.)
vr.	8	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.30	Onderricht	Godsdienstlessen

zo. 10	8.00	gel. H. Mis	1^e zondag na Driekoningen, Feest v.d. H. Familie (2^e kl.); na de Mis toewijding v.d. gezinnen aan de H. Familie
	10.30	Hoogmis	
ma. 11	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Hyginus, paus en mart.
di. 12	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo. 13	7.15	H. Mis	Gedachtenis v.h. Doopsel v. Onze Heer (2 ^e kl.)
do. 14	17.30	Lof	H. Hilarius, biss. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Felix, mart.
	18.30	H. Mis	
vr. 15	7.15	H. Mis	H. Paulus, eerste kluizenaar, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Maurus, abt
za. 16	9.00	H. Mis	H. Marcellus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 17	8.00	gel. H. Mis	2^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
	10.30	Hoogmis	
ma. 18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Prisca, maagd en mart.; begin v.d. Internationale Bidweek voor de Eenheid v.d. Christenen
di. 19	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Marius en gez., mart. en H. Kanut, koning van Denemarken, mart.
wo. 20	7.15	H. Mis	H. Fabianus, paus en H. Sebastianus, mart. (3 ^e kl.)
do. 21	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Agnes, maagd en mart. (3 ^e kl.)
vr. 22	7.15	H. Mis	HH. Vincentius en Anastasius, mart. (3 ^e kl.)
za. 23	9.00	H. Mis	H. Raymundus van Pennafort, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Emerentiana, maagd en mart.
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 24	8.00	gel. H. Mis	3^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
	10.30	Hoogmis	
ma. 25	18.30	H. Mis	Bekering v.d. H. Paulus, apostel (3 ^e kl.)
di. 26	18.30	H. Mis	H. Polycarpus, biss. en mart. (3 ^e kl.)
wo. 27	7.15	H. Mis	H. Johannes Chrysostomus, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
do. 28	17.30	Lof	H. Petrus Nolascus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Agnes, maagd en mart.
	18.30	H. Mis	
vr. 29	7.15	H. Mis	H. Franciscus van Sales, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
za. 30	9.00	H. Mis	H. Martina, maagd en mart. (3 ^e kl.)
	10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 31	8.00	gel. H. Mis	Zondag Septuagesima (2^e kl.)
	10.30	Hoogmis	

Februari

ma.	1	18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	18.30	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)

Activiteiten in Gerwen

Catechismusonderricht:

Zaterdag 5 en 12 dec. en 9, 16, 23 en 30 jan. (van 10.30-12.00 uur)

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst 3 jan.

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomst 13 dec.

Geloofsverdieping volwassenen: 20 dec. en 17 jan. (Kerkgeschiedenis)

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

December

vr.	4	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Barbara, maagd en mart. (bisdom Rotterdam)
		19.00	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Sabbas, abt; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	6	8.00	gel. H. Mis	2 ^e zondag v.d. Advent (1 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		10.30	Hoogmis	Onbevleete Ontvangenis v.d. H. Maagd Maria (1 ^e kl.); ged. v.d. Advent
di.	8	19.00	gez. H. Mis	
vr.	11	19.00	H. Mis	H. Damasus I, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
za.	12	9.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	13	8.00	gel. H. Mis	3 ^e zondag v.d. Advent (1 ^e kl.), <i>Gaudete</i>
		10.30	Hoogmis	

vr.	18	19.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen
za.	19	9.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen
zo.	20	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
do.	24	<u>9.00</u>	H. Mis	Vigilie v. Kerstmis (1 ^e kl.)
		23.00	Kerstwake	
vr.	25	0.00	Nachtmis	Hoogfeest van Kerstmis (1^e kl.);
		9.00	Dageraadsmis	in de Dageraadsmis ged. H. Anastasia, mart.
		10.30	Dagmis	
za.	26	8.00	gel. H. Mis	Tweede Kerstdag, H. Stefanus, eerste mart. (2^e kl.); ged. v.h. octaaf
		10.30	Hoogmis	
zo.	27	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Zondag onder het octaaf van Kerstmis (2^e kl.)
do.	31	<u>9.00</u>	H. Mis	v.h. octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Sylvester, paus en bel.; daarna Lof met Te Deum (<i>volle aflat</i>)

Januari

vr.	1	8.00	gel. H. Mis	Octaafdag van Kerstmis, Besnijdenis van de Heer (1^e kl.); voor de Mis Veni Creator (volle aflat);
		10.30	Hoogmis	verplichte feestdag, tevens eerste vrijdag
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	3	8.00	gel. H. Mis	
		10.30	Hoogmis	Feest v.d. H. Naam Jezus (2^e kl.); kinderzegen
di.	5	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Telesphorus, paus en mart.; <i>daarna wijding Driekoningenwater</i>
wo.	6	19.00	gez. H. Mis	Versijning van onze Heer, Driekoningen (1^e kl.); na de Mis zegening van wierook en krijt
vr.	8	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	10	8.00	gel. H. Mis	1^e zondag na Driekoningen, Feest v.d. H. Familie (2^e kl.); na de Mis toewijding v.d. gezinnen aan de H. Familie
		10.30	Hoogmis	
vr.	15	19.00	H. Mis	H. Paulus, eerste kluizenaar, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Maurus, abt
za.	16	9.00	H. Mis	H. Marcellus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen

zo. 17	8.00	gel. H. Mis	
	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
vr. 22	-----	geen H. Mis	HH. Vincentius en Anastasius, mart. (3 ^e kl.)
za. 23	-----	geen H. Mis	H. Raymundus van Pennafort, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Emerentiana, maagd en mart.
zo. 24	8.00	gel. H. Mis	
	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
vr. 29	19.00	H. Mis	H. Franciscus van Sales, biss. en kerkl. (3 ^e kl.)
za. 30	9.00	H. Mis	H. Martina, maagd en mart. (3 ^e kl.)
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 31	8.00	gel. H. Mis	
	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2^e kl.)

Februari

di. 2	19.00	Kaarswijding, Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis Processie, Hoogmis	(2 ^e kl.)
-------	-------	--	----------------------

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht:

Zaterdagen 5 en 12 dec. en 9, 16 en 30 jan. (van 10.20-12.00 uur)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 13 dec. en 3 jan.

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 20 dec. en 10 jan.

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: nader bericht per e-mail

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

December

vr. 4	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Petrus Chrysologus, biss. en kerkl.
	19.00	H. Mis	
za. 5	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent en v.d. H. Sabbas, abt; daarna Lof met Rozenhoedje
zo. 6	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Advent (1^e kl.); kinderzegen

di.	8	-----	geen H. Mis	Onbevleete Ontvangenis v.d. H. Maagd Maria (1 ^e kl.); ged. v.d. Advent
vr.	11	19.00	H. Mis	H. Damasus I, paus en bel. (3 ^e kl.); ged. v.d. Advent
za.	12	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	v.d. Advent (3 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	3^e zondag v.d. Advent (1^e kl.), <i>Gaudete</i>
vr.	18	19.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen
za.	19	11.00	H. Mis	Quatertemperdag in de Advent (2 ^e kl.); vasten en onthouding aanbevolen
zo.	20	10.30	Hoogmis	4^e zondag v.d. Advent (1^e kl.)
do.	24	<u>9.00</u>	H. Mis	Vigilie v. Kerstmis (1 ^e kl.)
		23.00	Kerstwake	
vr.	25	0.00	Nachtmis	Hoogfeest van Kerstmis (1^e kl.);
		9.45	Dageraadsmis	in de Dageraadsmis ged. H. Anastasia, mart.
		10.30	Dagmis	
za.	26	10.30	Hoogmis	Tweede Kerstdag, H. Stefanus, eerste mart. (2^e kl.); ged. v.h. octaaf
zo.	27	10.30	Hoogmis	Zondag onder het octaaf van Kerstmis (2^e kl.)
do.	31	<u>9.00</u>	H. Mis	v.h. octaaf van Kerstmis (2 ^e kl.); ged. H. Sylvester, paus en bel.; daarna Lof met Te Deum (<i>volle aflat</i>)

Januari

vr.	1	10.30	Hoogmis	Octaafdag van Kerstmis, Besnijdenis van de Heer (1^e kl.); voor de Mis <i>Veni Creator (volle aflat); verplichte feestdag, tevens eerste vrijdag</i>
za.	2	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevleete Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	3	10.30	Hoogmis	Feest v.d. H. Naam Jezus (2^e kl.); kinderzegen
di.	5	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Telesphorus, paus en mart.; daarna wijding Driekoningenwater
wo.	6	19.00	gez. H. Mis	Versijning van onze Heer, Driekoningen (1^e kl.); na de Mis <i>zegening van wierook en krijt</i>
vr.	8	19.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
za.	9	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	10	10.30	Hoogmis	1^e zondag na Driekoningen, Feest v.d. H. Familie (2^e kl.); na de Mis <i>toewijding v.d. gezinnen aan de H. Familie</i>

vr.	15	19.00	H. Mis	H. Paulus, eerste kluizenaar, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Maurus, abt
za.	16	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	H. Marcellus I, paus en mart. (3 ^e kl.)
zo.	17	10.30	Hoogmis	2^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
vr.	22	-----	geen H. Mis	HH. Vincentius en Anastasius, mart. (3 ^e kl.)
za.	23	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	H. Raymundus van Pennafort, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Emerentiana, maagd en mart.
zo.	24	10.30	Hoogmis	3^e zondag na Driekoningen (2^e kl.)
vr.	29	19.00	H. Mis	H. Franciscus van Sales, biss. en kerkkl. (3 ^e kl.)
za.	30	9.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		11.00	H. Mis	H. Martina, maagd en mart. (3 ^e kl.)
zo.	31	10.30	Hoogmis	Zondag Septuagesima (2^e kl.)

Februari

ma.	1	19.00	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	19.00	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdag 5 en 12 dec. en 9, 16, 23 en 30 jan. (van 9.30-10.30 uur)

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 74

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 77

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 79

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuene
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 323

Vrijdag 15 januari 2021

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 4 Vraaggesprek met de Algemeen-Overste
- 15 Brief van Pater Pagliarani over het belang van de FSSPX Derde Orde
- 18 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Mystieke Roos, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

- 23 De grootste vijand

TERUGBLIKKEN

- 33 In de sporen van de H. Willibrordus
- 37 4 oktober: E.K.-bijeenkomst in Leiden
- 39 23-26 oktober: Lourdesbedevaart
- 41 8 november: J.K.I.-bijeenkomst in Leiden
- 41 15 november: E.K.-bijeenkomst in Gerwen

EUCCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 44 Uitleg van de intentie – “Opdat de Kerk zou voortbestaan”
(1 Jh. 4, 16)
- 56 Anneke bij het Kindje Jezus
- 61 Puntje
- 65 De Geschiedenis van de Kerk
- 69 Schatkisten

VAN DE PRIORIJ

- 70 Onze Overledenen
- 71 Jaarprogramma 2020 / 2021
- 72 Collecten in de maanden oktober en november 2020
- 73 Liturgische Kalender 2021
- 73 Nieuw boek: De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
- 74 Kalender Gerwen
- 77 Kalender Leiden
- 79 Kalender Utrecht
- 82 Onze adressen in Nederland
- 83 District Benelux
- 83 Colofon